

СТИВЪН ЕРИКСЪН СЛЕДВА КРЪВ

Част 1 от „Бочълайн и Корбал Броуч“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2012

chitanka.info

Камбаните кънтяха над Печалния Молл, ехтяха по кривите тесни улички и думтяха в ушите на ранобудниците, които редяха припряно стоките си по пазарните площади. Кънтяха и ехтяха по калдъръмите надолу към кейовете и над пенестите сиви вълни на залива. С железния си кънтеж ехтяха с гласа на истерията.

Ужасният несекващ звук отекваше дълбоко в покритите с каменни плочи гробници, изгърбили улиците, наклонили къщите и задръстили уличките във всеки квартал на Молл. Гробници по-стари от самия Печален град, всяка отдавна прокопана и разровена в безплодно търсене на плячка, всяка вече като дамга, белег от древен мор. Екът на камбаните проникваше до пръснатите натрошени кости, положени в изкорубени дървета, през гнили кожи и каменни сечива и оръжия, през кост, бисери и скъпоценни накити, през свитите изсъхнали тела на ловни псета, през коне с отсечени глави, положени в нозете на господаря, през черепи, продупчени от копия, от окото до тила. Камбаните отекваха сред мъртвите и разбуждаха сенките от вековечния им сън.

Някои от тези страховити сенки се надигнаха в отговор на този зов и в тъмното, мигове преди разсъмване, се изправиха над плочи, пръст и глинени чирепи и надушиха присъствието на... някого. На нещо. После се върнаха в тъмните си обиталища... а за онези, които ги видяха, за онези, които разбираха нещо от сенки, връщането им приличаше по-скоро на бягство.

На Храмовия площад — слънцето вече изпълзяваше над хълмовете — изворите на

спасението, фонтаните и каменните купели бяха препълнени с монети — злато и сребро, проблясващи между пластовете мед. Около оградените с високи стени светилища на Бърн вече се събираха тълпи — здрави и читави, дошли да умилостивят подминалата ги внезапна смърт и да благодарят на Спящата богиня, която още спеше. Слуги току излизаха през страничната вратичка на храма на Качулатия — богатите ги пращаха да подкупят Бога на смъртта, та дано се събудят за още ден живи и здрави в меките си легла.

За монасите на Кралицата на сънищата току-що отминалата нощ бе повод за скръб, с кънтящия траурен вопъл на желязо, раздраното среднощно лице на цивилизацията. Защото това лице имаше име и името беше Убиец. Тъй че камбаните кънтяха, загръщаха като саван с тягостния си звук пристанището на Молл, звук студен и жесток, от който никой не можеше да избяга...

... а в една уличка зад малко имение на Долния търговски път един гадател на Драконовата колода повръщаше закуската си от нарове, хляб, сушени сливи и разводнено вино, заобиколен от псета, които търпеливо чакаха своето.

Вратата зад Емансипор Рийзи се затръшна и изтрака с разхлабеното си мандало, преди отново да се отпусне унило на протритите си кожени панти.

Емансипор се взря в тесния мухлясал коридор. Вдясно, в нишата на височината на кръста му, гореше лоена свещ и очертаваше мокри петна, напукан гипс и малкия каменен олтар на Сестра Солиел, затрупан с повехнали цветя. На отсрещната стена, на шест крачки от него, където коридорът се раздвояваше, висеше широк меч от черно

желязо — с кръстата дръжка и бронзов ефес, — най-вероятно ръждясал в зелениясалата си ножница. Набръчканото, спечено от слънцето лице на Емансипор повехна и натежа около очите, щом той впери поглед в оръжието на младостта си. Усети на гърба си всяка от шейсетте си, може би дори седемдесет години.

Жена му се беше смълчала в кухнята: чакаше да се нагрее мокрият пясък, котлето от снощната каша и чиниите на дървения тезгях сигурно бяха до нея, още непочистени. Можеше да я види в ума си, неподвижна и грамадна, да чуе учестения ѝ, плитък и все по-изнервен дъх.

— Ти ли си, Манси?

Той се поколеба. Можеше да го направи. Още сега — обратно навън и по улиците — знаеше как да измерва дълбочините, знаеше възлите — всички видове възли. Можеше да стои на клатещата се палуба. Можеше да напусне този проклет цирей, наречен град, да напусне и нея, и ревливите тъпи джеремета, които бяха натръскали. Можеше да... *избяга*. Въздъхна и отговори:

— Да, скъпа.

Гласът ѝ стана по-висок и писклив.

— Защо не си на работа?

Той вдиша дълбоко.

— Вече съм... — Замълча и довърши високо и ясно: — Безработен.

— Какво каза?

— Безработен.

— Уволнен? Ти си уволнен! Некадърен, тъп и...

— Камбаните! — кресна ѝ той. — Не чуваш ли камбаните?

От кухнята последва мълчание, а след това се чу:

— Сестрите дано са милостиви! Идиот такъв! Защо не си търсиш работа? Намери си нова работа — ако мислиш, че можеш да мързелуваш тук и да гледаш как изхвърлят децата ни от училище...

Емансипор въздъхна. „Скъпата Събли, винаги толкова практична.“

— Тръгвам, скъпа.

— И гледай да се върнеш с работа. С добра работа. Бъдещето на децата ни...

Той излезе, затръшна вратата и огледа улицата. Камбаните продължаваха да звънят. Въздухът се сгорещяваше, вонящ на нечистотии, вмирисани стриди, човешка и животинска пот. Събли за малко не беше продала душата си за грохналата стара къща зад него. Заради квартала по-скоро. Него ако питаха, вонеше не по-различно от всеки друг проклет квартал, в който бяха живели. Освен може би че разнообразието на гниещите зеленчуци в канавките беше по-голямо. „Мястото. Манси. Всичко е в по-добрата среда.“

Отсреща Стърджи Тъкача се суетеше пред дюкяна си, отключваше и сгъваше кепенците и хвърляше любопитни погледи към него над гърбицата на гробната могила, издула улицата между къщите им. „Чул е всичко това пръдльо. Все едно. Събли ще свърши с котлето и чиниите за нула време. После ще излезе облещила очи и ще зацапа с галошите в локвите да лови съчувствие и какво ли още не.“

Истината беше, че трябваше да намери нова работа до края на този ден, иначе цялото уважение, което си беше спечелил през последните шест месеца, щеше да изчезне по-бързо от пламъка на свещ в ураган. И онзи шибан прякор — Манси Каръка — щеше да се върне, старият призрак, който крачеше неотлъчно в сянката му, и съседни като Стърджи Тъкача щяха да правят знака „зло да пази“ всеки път, щом пътищата им се пресекат.

Нова работа. Само това беше важно сега. Нищо, че някакъв луд дебнеше из града всяка нощ, откакто се обърна сезонът, нищо, че всяка сутрин намираха ужасно осакатени тела — граждани на Печалния Молл с безизразни очи (когато имаше очи) и с лица, сгърчени и застинали в ужас — и телата им... всички онези липсващи части... Емансипор потръпна. Нищо, че на господаря Балтро нямаше повече да му трябва кочияш, освен изгърбения гробар и оплаквачите с белите лица, и онова последно пътуване до ямата на предците му, за да зачеркне завинаги родословната си линия.

Емансипор тръсна глава. Ако не беше ужасният промеждутък, почти завиждаше на търговеца за сетния му път. „Поне ще донесе тишина... не Събли, разбира се, а камбаните.“ Проклетите несекващи, пронизителни, натрапчиви камбани...

— Иди намери монаха на края на въжето и му извий врата — каза сержантът.

Ефрейторът примига и помръдна притеснено под униформата на смъртния наряд, боядисана в синьо и обшита с бронз ризница, кръгъл шлем с рача опашка и тежки, подплатени с кожа раменни предпазители. „Проклятие, момчето е плувнало в пот под цялата тази броня. Не успява много да впечатли зяпачите — късият меч на колана му все още е запечатан с восък в ножницата, Гуглата да го вземе дано.“

— Хайде, момче.

Вслуша се в отдалечаващите се стъпки на момчето и навъсено загледа отделението си, докато стягаха кордон около трупа и старата гробна яма, в която бе положен. Мъчеха се да задържат на разстояние зяпачите и уличните псета, разгонваха с ритници гълъбите и чайките, но иначе оставяха онова, което бе останало от мъртвия, да лежи в мир под парчето сламен покрив, което някой милостив минувач беше хвърлил отгоре му.

Ясновидецът се дотътри от съседната уличка. Лицето му беше пепеляво. Кралският дворецов маг не излизаше често и сега коленете на белите му панталони издаваха интимна близост с мръсните мазни плочи на калдъръма.

Гулд не хранеше особена почит към изнежени магове. Твърде отдалечени бяха от човешките неща, наивни и недорасли книжници. Офан приближаваше шейсетте, но лицето му беше като на момченце. „Алхимия в действие. От чиста суета, несъмнено.“

— Стул Офан — подвижна Гулд, щом засече с поглед воднистите очи на мъжа. — Свършил си с гадаенето, а?

Безчувствено зададен въпрос, но точно такива Гулд най обичаше да задава.

Пълничкият магьосник се приближи.

— Свърших, да — отвърна хрипливо и облиза синкавите си устни.

„Студено изкуство ще да е, да четеш Колодата по дирите на убиец.“

— И?

— Не е демон, нито секул, нито джорлиг. Човек е. Мъж.

Сержант Гулд се намръщи и намести шлема си — вълнената вътрешна обшивка беше ожулила челото му.

— Знаем. Последният уличен гадател ни го каза. И за това кралят ти дава кула в цитаделата си?

— Заповедта на краля ме доведе тук — сопна се обидено Стул Офан. — Аз съм дворцов маг. Гаданията ми са от по-... — Поколеба се за момент. — От по-бюрократично естество. Това грубо и кърваво убийство не ми е специалността, нали?

Гулд се намръщи още повече.

— Гадаеш по Колодата, за да пресмяташ числа? Това е ново за мен, маг.

— Не говори глупости. Имам предвид, че чародейството ми е на административна тема. Държавни дела и прочие. — Стул Офан се огледа. Закръглените му рамене се изгърбиха и той потръпна, щом погледът му се спря на покритото тяло. — Това... това е най-мръсна магия, работа на безумец...

— Чакай — прекъсна го Гулд. — Убиецът е магьосник?

Стул кимна и присви устни.

— Силен в некромантските изкуства и умее да прикрива дирята си. Дори плъховете не са видели нищо... поне нищо, което да е останало в мозъците им...

„Плъховете. Четенето на умовете им се е превърнало в изкуство в Молл, при толкова алчни за плячка магьосници, които дресират проклетите същества и ги пращат под улиците, в старите гробници, да ровят между костите на народ толкова отдавна измрял, че е останал безименен в паметта на града.“ Тази мисъл донякъде го утеши. Имаше истина на този свят все пак, когато магове и плъхове се вгледат повнимателно. „И да благодарим на Качулатия за ловците на плъхове, безстрашните копелета ще се изплюят в краката на вещер, та дори тази плюнка да е последната им вода на земята.“

— А гълъбите? — попита небрежно.

— Спят нощем — отвърна Стул и го погледна отвратено. — Аз съм дотук. Плъховете, добре. Гълъбите... — Поклати глава, изкашля се и се огледа за плювалник. Не намери такъв, естествено, и плю на калдъръма. — Както и да е, убиецът е развил апетит към благородници...

Гулд изсумтя.

— Преувеличаваш, маг. Далечен братовчед на далечен братовчед. Среден търговец на платове без наследници...

— Не толкова. Кралят иска резултати. — Стул Офан изгледа сержанта, като се опита да изрази презрение. — Заложена е репутацията ти, Гулд.

— Репутацията? — изсмя се горчиво Гулд. Обърна гръб на мага и за миг престана да мисли за него. „Репутацията? Главата ми е на дръвника, а сивият продължава да наддава камъчетата си. Благородните фамилии са напласнени. Хапят сбръчканите нозе на краля, докато ги целуват раболепно. Единайсет нощи, единайсет жертви. Никакви свидетели. Целият град е в ужас. Трябва да намеря кучия син — трябва да го видя да се гърчи на шиповете на Дворцовата порта... Магьосник, това е ново... Имам следа, най-после.“ Погледна покрития труп на търговеца. „Мъртвите не говорят. Това трябваше да ми подсказва нещо. И уличните гадатели, толкова странно напрегнати и изнервени. Маг, достатъчно могъщ, за да накара средния практикуващ да мълчи. И още по-лошо, некромант — някой, който знае как да накара душите да замълчат или да ги отпрати при Гуглата, преди парата да е напуснала кръвта.“

Стул Офан се покашля и каза:

— Е, значи ще се видим утре сутринта.

Гулд потрепери, но бързо се овладя.

— Той ще сгрещи... Сигурен ли си, че е мъж?

— Отчасти.

Очите на Гулд се впиха в мага и накараха Стул Офан да отстъпи назад.

— Отчасти? Какво значи това?

— Ами, хм, усещането е като за човек, макар че има нещо странно около него. Просто предположих, че се е постарал да го прикрие — някои прости магии и прочие...

— Лошо направени? Как се връзва това с маг, който може да накара душите да замълчат и да изтрие мозъците на плъхове?

Стул Офан се намръщи.

— Ами, въ, да, не се връзва много...

— Помисли повече над това, маг — нареди Гулд и макар да беше само сержант от Градската стража, Офан реагира на заповедта му с бързо кимване.

После попита:

— Какво да кажа на краля?

Гулд пъхна палци в оръжейния си колан. От години не беше вадил меча си, но сега с охота щеше да го направи, ако се отвореше повод. Огледа замислено тълпата, вълната от лица, напиреща във все по-плътен кръг около стражите. „Може да е всеки от тях. Хъхрещият просяк със зяпналата уста. Онези двама ловци на плъхове. Онази старица с всичките кукли на колана — някаква вещица, виждал съм я и преди, на всяка сцена на тези убийства, и сега няма търпение да започне със следващата кукла, единайсетата... разпитвах я май преди шест сутрини. Но пък има достатъчно косми на брадичката, за да я сбъркат с мъж. Или може би онзи чужденец с тъмното лице... с броня под финото наметало, добре изработено оръжие на колана... чужденец със сигурност, никой тук не използва едноостри ятагани. Тъй че би могъл да е всеки от тях, дошъл да огледа работата си на дневна светлина, дошъл да позлорадва над най-опитния страж в града в такива престъпления.“

— Кажи на негово величество, че вече имам списък на заподозрени.

Стул Офан издаде гърлен звук, което можеше да е израз на неверие.

Гулд продължи сухо:

— И уведоми крал Селжур, че намирам дворцовия му маг за доста полезен, въпреки че имам още много въпроси към него, поради което очаквам да посвети изцяло енергията си в отговор на питанията ми.

— Разбира се — отвърна Стул Офан. — На вашите заповеди, сержант, и по повелята на краля. — Обърна се рязко и се запъти към чакащата го карета.

Сержантът въздъхна.

„Списък на заподозрени. Колко магове има в Печалния Молл? Сто? Двеста? Колко се истинските Таланти между тях? Колко идват и заминават от търговските кораби? Чужденец ли е убиецът, или някой местен е станал лош? Във висшето общество може да се изровят неща, от които и най-спокойният ум може да се побърка. Или някой дух се е измъкнал на свобода, изпъзлял е, гаден и нещастен, от някоя разбита гробница... някой строеж с дълбоки основи наскоро? Не е зле да се провери с Изравнителите. Духове? Не е в стила им, макар че...“

Камбаните закънтяха дивашки, след което изведнъж секнаха. Гулд се намръщи, после си спомни заповедта си към младия ефрейтор. „Проклятие, онова хлапе да не би да ме разбра буквално?“

Димът от огнището изпълваше тясното, но общо взето празно предно помещение на „Вкусния тезгях“ с воня на риба. Емансипор седеше на кръглата маса в дъното с Крийги и Дъли, които опразваха кана след кана, докато часовете се търкаляха към следобеда. Обичайната неприязън на Емансипор към двата пристанищни плъха стабилно намаляваше с всяко пълнене на халбата с пенлив ейл. Беше започнал дори да следи разговора им.

— Селжур винаги е бил бързлив на трона — говореше Дъли и току почесваше издутата си като буре гръд под оцапаното със сол кожено яке. — Откакто джхеките взеха Стиг и той се послуша да нахлуе. Сега имаме орда диваци отгатак протока, а Селжур само мрънка празни закани. — Намери една въшка и я вдигна пред очите си да я огледа, преди да я сдъвче.

— Диваци не е много точно — възрази провлачено Крийги и потърка четината, набола по изпъкналата му челюст. Малките му тъмни очи се присвиха. — Сложна работа са тая орда, джхеките. Цял пантеон, тъпкан с духове, демони и разни такива... а Бойният главатар слуша старейшините за всичко освен воденето на боя. Виж, той може да е нещо по-специално, при тоя негов успех — че то Стиг падна само за един ден и една нощ и Гуглата само знае с каква магия разполага — но ако старейшините...

— Това го остави — прекъсна го Дъли и махна с омазаната си ръка все едно пъди мухи. — Добре, че джхеките не могат да загребат право към Подветрията. Чух, че подпалили галерите на Стиг в пристаните им — ако това твърдоглаво тъпоумие не струва на Бойния главатар шапката му с пера, значи ония старейшини нямат мозък дори колкото морски таралеж. Само това казвам. Селжур е толкова бързлив, че Печалният Молл може да стане лесна плячка.

— Благородниците сложиха букаи на града — настоя Крийги. — И на Селжур с него. Нищо, че единствената му наследничка е разпасана и похотлива и е решила да спи с всеки чистокръвен благородник в Молл. А и жречествата — от тях също никаква файда, с

всичките им приказки за орис и разни такива глупости. Това е проблемът, и не е само на Печалния Молл. Всеки град на света е така. Наследствени господарски фамилии и хленчеци жреци — класически пример за разделена власт, дърлеща се над трохите на простия народ, а ние кретае като мулета под ярема.

— Крал с малко повече доблест ни трябва на нас, това е — изсумтя Дъли.

— Това казваха и в Корел, когато оня надут капитан, Лудия Хилт, узурпира трона, ама много скоро взеха да не казват нищо, като измряха всички.

— Изключението потвърждава правилото...

— Не и в политиката, да прощаваш.

Двамата старци се изгледаха навъсено, а после Дъли сръга Крийги и заговори на Емансипор.

— Манси, пак ли работа си търсиш? — Двамата хамали се ухилиха. — Късмета на Момчето май ти бяга с работодателите. Богинята да не дава скапаният глупак да ти върти дълго тия номера — не че си ненадежден, разбира се.

Крийги се ухили още по-широко и оголи прогнилите си зъби.

— Може Качулатия да те направи свой Вестител. Мислил ли си за това? Случва се, знаеш. Малко гадатели плющят Колодата напоследък, тъй че няма как да се разбере всъщност. Господарят на смъртта сам си ги избира, нали така, и нищо не можеш да направиш.

— Крийги е прав, мда — рече Дъли. — Първият ти работодател как си отиде? Удавен в леглото си, чух. Дробовете пълни с вода и следа от ръка на устата. Дъх на Гуглата, що за начин да пукне човек...

Емансипор изсумтя и заби очи в халбата си.

— Сержант Гулд напипа истината, Крийги. Беше убийство. Луксор се беше забъркал в лоша игра с неподходящи хора. Гулд разкри убиеца много бързо и кучият син се беше закачил на куката му дни преди да се изплъзне от кордата. — Замълча и отпи в памет на проклетия Луксор.

Дъли се наведе към Емансипор и кървясалите му очи блеснаха.

— Ами другият, Манси? Резачът каза, че сърцето му се било пръснало. Представяш ли си? А беше толкова млад, че можеше да ти е син.

— И толкова дебел, че можеше да обърне каретата, ако не седи в средата — изръмжа в отговор Емансипор. — Трябваше да го очаквам — нали аз го тиках вътре и го измъквах. Животът ти е какъвто си го направиш, казвам аз. — Допи останалия ейл в памет на горкия дебел Септрил.

— А сега и Балтро Търговеца — рече Крийги. — Някой му изтръгнал червата, чух, и езика, за да не могат разпитваните да накарат духа да проговори. Разправят, че личният маг на краля отишъл да души заедно с Гулд.

Емансипор примига.

— Личният на краля? Сериозно?

Дъли го изгледа, повдигнал вежди.

— Ама те хвана вече шубето, а?

— Балтро беше от кралската кръв. — Крийги потръпна. — Какво са му направили между краката...

— Млъкни — сопна се Емансипор. — Беше добър човек посвоему. Вятърът не става попътен, като плюеш в морето, не забравяй.

— Още по едно? — попита Дъли, колкото да го успокои.

Емансипор се намръщи.

— Откъде ги взимате всички тия пари, между другото?

Дъли се усмихна и зачовърка зъбите си.

— Изхвърляме трупове — обясни и се оригна. — Никакви души, нали? Никакви следи къде са се дянали. Все едно изобщо не ги е имало. Тъй че само месо, викат жреците. Никакви ритуали и почести, колкото и да е платило семейството предварително. Жреците не щат и да пипнат телата.

— Работата ни е да ги носим на брега — допълни Крийги и щракна със зъби. — Угояваме раците, да са по-вкусни.

Емансипор го зяпна.

— Ловите раците? И после ги продавате!?

— Че защо не? Вкусът им не е по-различен, нали? Три емола за фунт — добре се оправяме.

— Това е... ужасно.

— Работа като всяка друга — рече Дъли. — И ти пиеш от парите, Манси.

— Тъй де — добави Крийги.

Емансипор потърка лицето си. Беше започнало да изтръпва.

— Е добре де. Аз съм в траур.

— Ей! — рече Дъли и се надигна. — Видях една обява на площада. Някой си търси прислуга. Ако можеш да вървиш по права линия, що не идеш да я видиш?

— Чакай... — понечи да го спре Крийги, но Дъли го сръга с лакът в хълбока и продължи:

— Просто ти казвам. Тя твойта не обича да си без работа, нали? Не че ти се бъркам, разбира се. Просто да помогна.

— На централния стълб?

— Аха.

„Дъх на Гуглата. Да ме съжالياват тия двама продавачи на раци!“

— Прислуга, а? — Емансипор се намръщи. Карането на карети беше добра работа. Обичаше конете повече от хората. Но прислуга... това означаваше по цял ден да се кланя и угодничи. Все пак... — Сипи още по едно, в памет на Балтро, и ще ида да погледна.

Дъли се ухили.

— Това е духът на... въ... — Лицето му се изчерви. — Нямах предвид на Балтро, разбира се.

Вървенето до Рибарския площад му показа, че е прекалил с ейла. Виждаше достатъчно прави линии, но не беше лесно да кара по тях. Целият свят кръжеше около него и щом примигнеше, умът му все едно пропадеше безкрайно в някакъв тъмен тунел. И някъде в дълбините му чакаше Събли... която все повтаряше, че щяла да го догони и през портата на Гуглата, ако смъртта му я остави в дълг или други затруднения... почти я чуваше там долу, как хока демоните. Изруга и се зарече да държи очите си отворени.

— Не мога да умра — измърмори. — Пък и е само от пиенето. Никакво умиране, никакво падане... още не, работа му трябва на човек, пари му трябва, има 'тговорности.

Слънцето почти беше залязло и площадът се опразваше — продавачите и кърпачите на мрежи затваряха сергиите си, а гълъби и чайки щъкаха на воля из натрупаната през деня смет. Дори Емансипор, подпрян на една стена в края на площада, усещаше припряността на продавачите на риба — в мрака в Печалния Молл дебнеше нов ужас и

никой не беше склонен да се мотае навън в удължаващите се сенки. Зачуди се защо не изпитва никакъв страх. Куражът от ейла, несъмнено. А и това, че дирята на Качулатия вече толкова се бе доближила до жизнения му път, някак си го убеждаваше, че нищо зло няма да го сполети точно тази нощ.

— Разбира се — измърмори той, — взема ли работата, всички залози отпадат. И ще си държа очите отворени, да.

Войник от градската стража го загледа как се заклатушка към стълба за обяви в центъра на площада, близо до Фонтана на Беру. Емансипор му махна небрежно и му викна:

— Не ме е страх! Вестителят на Гуглата! Това съм аз, хе-хе! — Намръщи се, щом войникът направи знака „зло да пази“ и се отдръпна. — Майтап бе! — поясни Емансипор. — Гуглата знае... в смисъл, кълна се в Сестрите! Здраве и Мор си делят тавата ми... такава де, съдбата ми... върни се бе, човек! Майтап беше!

Замърмори под нос, огледа се и видя, че е останал сам. Жива душа не се мяркаше — всички се бяха разкарали необичайно бързо. Сви рамене и насочи вниманието си към зацапания с катран дървен стълб.

Обявата беше на фина хартия, самотна и закована на височината на гърдите.

— Скъпа хартия — изсумтя Емансипор. — Чудно, че е останала толкоз дълго. — После видя защитния знак, смътно очертан с мастило в долния десен ъгъл. Не някое дребно проклятие като пришки за семейството на глупака, посегнал да открадне обявата. Не дори нещо умерено гадно като полова немощ или оплешивяване. Не, в кръгчето на знака имаше череп, нещо изрисуван. — Дъх на Беру! — прошепна Емансипор. — Смърт. Тая проклетата обява ще надживее самия стълб.

Доближи се още, за да прочете написаното. Почеркът беше на професионален писар, и добър при това. Ако беше трезвен, щеше да си направи някои изводи от всички тия подробности. Но както беше пиан — а знаеше, че е пиан, — усилието да прецени по-внимателно му се стори твърде изморително. Знаеше, че е нехайство, но пред възможността да се върне при Събли като безработен пройдоха трябваше да рискува.

Подпря се с ръка на стълба, наведе се и примижа. За щастие обявата беше кратка.

Търси се прислужник. Пълно работно време.
Включва пътуване.
Заплатата ще се договори според опита.
Обадете се в хана „При Злочестия“.

„Злочестия“... наблизо е. А „пътуване“... кълна се в качулката на Качулатия, това значи... ами да, значи точно каквото значи, в смисъл, че...“ Ухили се щастливо. „Пари за жената, а аз съм далече, далече. Училище за плъхчетата, а аз съм далече, далече. Хе-хе.“

Ръката му се изхлъзна от стълба — и когато се опомни, лежеше на калдъръма, зяпнал безоблачното нощно небе. Носът го болеше, но поносимо. Надигна се и се огледа. Главата му се въртеше. Площадът беше празен, освен няколкото хлапета, които надничаха от една уличка, разочаровани, че се е събудил.

— Точно каквото си мислите — каза си Емансипор, докато се изправяше. — Намирам си работа, ей сега. — Залитна, после опипа палтото и бричовите си... беше много тъмно, за да види в какво състояние са. Влажни, разбира се, но това можеше да се очаква при тежката тъкан на палтото с корави рамене и дълги впити ръкави с тесни маншети. — А бе те сигурно ще имат униформа — измърмори. — Дори може да ми е по мярка. — „Злочестия“. Натам."

Вървенето сякаш отне цяла вечност, но най-сетне видя табелата с плачещия мъж над входа на тесен четириетажен хан. От фенера, окачен под табелата, се сипеше жълта светлина и огряваше портиера, подпрян на резбованата рамка на вратата. От кожения му колан висеше здрав кут и едната му месеста ръка се отпусна на оръжието, докато държеше под око приближаващия се Емансипор.

— Разкарай се, старче — изръмжа мъжът.

Емансипор спря и леко залитна.

— Среща имам. — Успя да се изправи и вирна брадичка.

— Не, тука нямаш.

— По обявата. Прислуга. Взимам работата.

Мъжът се намръщи, вдигна ръка и се почеса над свъсените вежди.

— Няма да е задълго, така като те гледам и както миришеш... — Почеса се още веднъж и се ухили. — Все едно, навреме си дошъл.

Трябва вече да са се събудили. Давай навътре и кажи на писаря — той ще те заведе.

— Точно това ще направя, благодаря.

Портиерът отвори вратата и Емансипор пристъпи внимателно и успя да мине, без да се блъсне в касата. Спря, щом вратата се затвори зад него, и примига на ярката светлина от няколкото свещи, наредени на рафтове срещу окачалката — тук имаше поклонник на Д'рек, ако се съдеше по позлатената купа на рафта под свещите.

Приблужи се и надникна в купата. Беше пълна с гърчещи се бели червеи, леко порозовели от кръвта на някое нещастно животно. Догади му се и той се подпря с ръце на стената. Пенливият горчив ейл се надигна в гърлото му и — след като наоколо нямаше нищо друго — той повърна в купата.

Червеите се размърдаха и се загърчиха в пенестата кехлибарена жлъч, сякаш се давеха.

Емансипор залитна, после избърса устата си и изтри ръката си в купата. Въздухът беше замайващ и натежал от стигски тамян, сладникав като гнил плод — достатъчно, за да прикрие вонята на повърнатото, надяваше се. Преглътна новия пристъп на гадене и вдиша няколко пъти.

— Да? — чу се глас по-навътре в тъмното, вдясно от него.

Емансипор присви очи към пристъпилия плахо на светлината гърбав мършав старец с оцапани от черно мастило пръсти. Щом го видя, писарят се сопна ядосано:

— Далг, оная волска чутура, да не си е изгубил ума? Вън, вън! — Замаха с ръце, но спря, щом Емансипор му отвърна дръзко:

— Дръжете се по-прилично, сър! Спях само да поднеса дар на, въ, Червея на Есента. Аз съм прислужникът, м-мо-ля. Дойдох точно както беше наредено. Заведете ме при работодателя ми, и по-бързо. — „Преди да избълвам още един дар, Д'рек да ми прости дано.“

Едно от друго по-драматични изражения заиграха по сбръчканото лице на писаря и завършиха с изпълнен със страх поглед, докато черният връх на езика му пробягваше напред-назад по пресъхналите му устни. След тази вътрешна борба — която Емансипор гледаше с интерес — писарят изведнъж се усмихна.

— Ама съм умен, а? Много разумно, сър. — Потупа се с пръст по носа. — Тъй де. Бърн знае, точно тъй бих дошъл да работя за тях

дватамата — не че мисля нещо лошо за тях, моля ви се. Но нали съм умник, казвам, и да съм вмирисан на пиене много добре си пасва на часа, сянката, хвърляна от тях двамата, и всичко друго там с доброто и прилично поведение, а? Да ви кажа... — Хвана Емансипор за ръка и го поведе към стълбището към стаите, — най-вероятно ще ви уволнят, след като това ви е първата нощ и прочие, но все пак. Те са на най-горния етаж, най-добрите стаи в къщата, стига човек да няма нищо против прилепите под стрехите, а бас слагам, че за тях им е като ром, тъй че...

Изкачването, както и по-лекото усещане в стомаха отрезвиха донякъде Емансипор. Когато стигнаха до четвъртата площадка, тръгнаха по тесния коридор и спряха пред последната врата вдясно, той вече започваше да осъзнава, че дърдоренето на писаря, колкото и объркващо да беше, му съобщава нещо странно за новите му работодатели... „Нови? Какво, нает ли съм вече? Не, нямам такъв спомен“ — и се опита да помисли какво може да е то... без успех. Сети се да прокара пръсти през прошарената си коса, докато хъхрещият писар драсна тихо по вратата. След малко резето се вдигна и вратата се отвори безшумно.

— Любезни сър — заговори припряно писарят, навел глава, — прислужникът ви е тук. — Поклони се още по-ниско и заотстъпва по коридора.

Емансипор вдиша дълбоко, вдигна глава и срещна хладния поглед на мъжа пред себе си. По гръбнака му полазиха тръпки, щом усети тежестта на безжизнените сиви очи, но успя някак да не трепне и да не наведе глава, тъй че огледа мъжа, докато и него го оглеждаха. Светлите очи бяха хлътнали дълбоко в бялото като тебешир скулесто лице, челото беше високо, посивялата коса бе прибрана назад, дълга като на моряк и вързана на опашка, от квадратната брадичка стърчеше остра, прошарена с желязносиво брада. Мъжът изглеждаше на около четирийсет, бе облечен в дълъг обшит с кожа утринен халат — твърде топъл за Печалния Молл — и беше сплел дългите си пръсти пред пояса си от копринен шнур. По пръстите му нямаше пръстени.

Емансипор се покашля.

— Най-благородни сър! — прогърмя гласът му. „Твърде силно, по дяволите!“

Очите на мъжа леко се присвиха.

С не толкова тържествен тон Емансипор добави:

— Аз съм Емансипор Рийзи, способен слуга, кочияш, готвач...

— Ти си пиан — каза мъжът с акцент, какъвто Емансипор не беше чувал никога. — И носът ти е счупен, макар че, изглежда, кървенето е намаляло.

— Моите най-покорни извинения, сър — заоправдава се Емансипор. — За пиенето обвинявам скръбта. За носа обвинявам един дървен стълб или може би калдъръма.

— Скръб?

— Траур, сър, най-уж-жасна лична траг-гедия.

— Колко жалко. Е, влизай тогава, господин Рийзи.

Покоите заемаха една четвърт от последния етаж и бяха богато обзаведени с две големи легла с пилони, и двете покрити с омачкан лен, писалище с чекмеджета и кожена поставка за писане, с ниско столче пред него. Грозни фрески, вградени в евтини панели, красяха стените. Вляво от писалището имаше голям гардероб с отворени врати и без нищо вътре. До него имаше вход към частна къпалня, преградена със завеса от мека кожа, общита с мъниста. Четири очукани високи до гърдите пътни сандъка стояха покрай едната стена. Само един беше отворен и се виждаха фини дрехи с чуждоземна кройка на железни окачалки. Никой друг нямаше в стаята, но присъствието на друга особа някак си се бе задържало. Единственото наистина странно нещо беше голямата колкото чиния сива плоча на по-близкото легло. Емансипор въздъхна и се обърна с ведре усмивка към мъжа, който стоеше спокойно до вратата. Вече бе пуснал резето. „Висок е. По-лесно ще е да лъжа с поклоните.“

— Имаш ли някакви препоръки, господин Рийзи?

— О, да, разбира се! — Емансипор се усети, че кима, и се опита да спре, но не можа. — Жена ми, Събли. Трийсет и една години...

— Имах предвид предишния ти работодател.

— Умря.

— По-предишният тогава.

— Умря.

Мъжът вдигна едната си тънка вежда.

— А преди него?

— Умря.

— И?

— Преди това бях кормчия на читавия търговски кораб „Морски скреж“, двайсет години карахме по Кървавия проток до Стик и обратно.

— Аха. И къде е този кораб? И капитанът му?

— На шейсет клафтера под водата, край скалите на Ридри.

Втората тънка вежда се присъедини към първата.

— Сериозна кариера, господин Рийзи.

Емансипор примига. „Как го направи това с веждите?“

— Да, сър. Чудесни хора бяха, всичките.

— Ти... скърбиш ли нощем за тези загуби?

— Моля? О. Не, сър. На другия ден, почитаеми сър. Само тогава.

Горкият Балтро беше добър човек...

— Балтро ли? Балтро Търговеца? Не беше ли той последната жертва на онзи луд, дето дебне в нощта?

— Той беше. Аз, сър, бях последният човек, който го видя жив.

Веждите на мъжа се вдигнаха още по-високо.

— В смисъл освен убиеца, разбира се — добави Емансипор.

— Разбира се.

— Никога не съм имал оплаквания.

— Разбрах го, господин Рийзи. — Мъжът пусна ръцете си и махна с едната към столчето при писалището. — Моля, настани се, докато се постарая да опиша задълженията, очаквани от слугата ми.

Емансипор отново се усмихна, после седна.

— Прочетох, че се включва пътуване.

— Притеснява ли те това, господин Рийзи?

Мъжът застана до едното легло, отново стиснал ръце пред чатала си.

— Ни най-малко. Стимулиращо е, сър. След като морето вече затихна и кръвния данък го няма, ме е засърбяло за морски пръски, люшкаща се палуба, далечна шир, издигане и гмуркане, обръщане... нещо не е наред ли, сър?

Мъжът беше започнал да нервничи, бледото му лице стана почти сивкаво.

— Не, ни най-малко. Просто предпочитам да пътувам по суша. Разбирам, че можеш да четеш. Или нае някого?

— О, мога да чета, сър. Дарба имам за това. Мога на молски да чета, и на тефтийски, и на стигски — от корабните книги, сър. Нашият

лоцман, да ви кажа, си падаше по медовината и...

— Можеш ли и да пишеш на тези езици, господин Рийзи?

— Да, сър. И четмото, и писмото ги знам. Че то аз и на мелзански мога да чета.

— На малазански?

— Не. Мелзански. Империята, знаете.

— Разбира се. Кажи ми, имаш ли нещо против да работиш нощем и да спиш през деня? Разбирам, че си женен...

— Устройва ме идеално, сър.

Мъжът се намръщи и кимна.

— Добре тогава. Задълженията включват уреждането на досадните неща, свързани с нуждите по пътуването. Уреждане на превоз, преговаряне с пристанищни власти, настаняване според целите ни, грижи облеклото ни да е добре поддържано, ароматизирано и без гадини и прочие... вършил ли си такава работа, господин Рийзи?

— Такава, че и по-лоша... искам да кажа, такава, че и повече, сър. Мога също да тимаря и да подковавам коне, да кърпя сбруя, да шия, да чета карти, да държа курса по звездите, да връзвам възли, да плета въжета...

— Да, да, много добре. Сега, колкото до заплащането...

Емансипор се усмихна услужливо.

— Адски евтин съм, сър. Адски евтин.

Мъжът въздъхна.

— С такива дарби? Глупости, господин Рийзи. Подценяваш се. Значи, ще предложи годишен договор, като депозирам прилична сума при благонадеждна финансова агенция, за да прехвърлят редовно средства до дома ти. Личните ти нужди ще се покриват безплатно, докато ни придружаваш. Годишната сума от хиляда и двеста сребърни суверена стандартно тегло приемлива ли е?

Емансипор се облеци.

— Е?

— Ами...

— Хиляда и петстотин?

— Съгласен! Да, разбира се. Определено, сър! — „Дъх на Гуглата, това е повече, отколкото изкарва Балтро — в смисъл, изкарваше.“ — Къде подписвам договора, сър? Веднага ли започвам работата? — Емансипор стана и зачака нетърпеливо.

Мъжът се усмихна.

— Договор ли? Ако желаш. За мен е все едно.

— Тъ, как ще ви наричам, сър? Сър?

— Казвам се Бочълайн. „Господарю“ ще е достатъчно.

— Разбира се, господарю. А, тъ, другият?

— Другият ли?

— Този, с когото пътувате, господарю.

— О. — Бочълайн се обърна и погледът му се спря замислено върху плочата. — Казва се Корбал Броуч. Много непретенциозен човек, може да се каже. Като слуга, ще си подчинен на мен и само на мен. Съмнявам се дали господарят Броуч изобщо предвижда да те използва за нещо. — Усмихна се, но очите му бяха все така студени. — Разбира се, може и да греша. Ще видим, нали? Значи, сега искам ядене, с месо, вкусно, и тъмно вино, не прекалено сладко. Можеш да оставиш поръчката на писаря долу.

Емансипор се поклони.

— Веднага, господарю.

Гулд стоеше на върха на кулата на Мъртвия Секаранд и оглеждаше града, присвил очи, за да вижда по-добре през мръсния пушек, надвиснал почти неподвижно над покривите. Тишината долу странно контрастираше с тъмните облаци над главата му, които прииждаха и се влачеха към морето, толкова близо над него, че той инстинктивно се присви, подпря се на хлъзгавия обрасъл с мъх парапет и зачака с боязън сигналните пръти с фенерите да се вдигнат.

Беше зовът на сезона, когато небето сякаш издишаше и затискаше с дъха си града дни наред. Сезонът на злини, на мор и плъхове, привлечени на улиците от танцуващата луна.

Кулата на Мъртвия Секаранд беше на по-малко от десет години, но вече запустяла и се знаеше, че е обитавана от духове. Гулд обаче не се страхуваше особено, след като самият той бе виновен за поддържането и подхранването на черните семена на ужасната мътва — връзваше се добре с новото предназначение, което бе намерил за мрачното каменно здание. От този почти централен наблюдателен пункт системата му от сигнални пръти можеше да се види в почти всеки район на Печалния Молл.

В дните, когато империята Мелзан за първи път бе застрашила градовете-държави на Тефт — най-вече на другия бряг, където Имперският юмрук Греймейн беше стоварил нашественическата си армия и за малко не бе завладял целия остров, преди да го убият собствените му войници — в дните на пушеци и гневни ветрове Секаранд бе дошъл в Печалния Молл. Беше се провъзгласил за Висш чародей, договорил се беше с краля да помогне в отбраната на града и беше вдигнал това здание като мачта за своята мощ. Това, което последва, беше объркано и си остана объркано, макар Гулд да знаеше повече подробности от мнозина. Секаранд беше вдигнал мъртъвци, които да му правят компания в тези мрачни пространства, и те или го бяха докарали до лудост, или направо го бяха убили — Секаранд се беше хвърлил или го бяха хвърлили от същите тези бойници, за да се пребие на каменната настилка долу. Известно време по улиците се носеха мрачни шеги за бързата кончина на Висшия чародей. Тъй или иначе, също като мелзанците — чието присъствие на Тефт се задържа само в едно жалко затънтено пристанище на северозападния бряг с половин полк изтощени морски пехотинци — Секаранд се беше провалил.

Гулд използваше кулата вече от три години. Видял беше няколко духа, всички заклети да служат на един оживял труп, обитаващ основите на кулата, но освен тази оскъдна информация не му бяха казали почти нищо и никога не го бяха заплашвали, а естеството на службата им на немръщия си остана загадка.

Тъкмо Гулд ги беше помолил да стенат и да вият от време на време, за да държат настрана от кулата грабители и проучватели. Бяха се подчинили с неуморна всеотдайност.

Облаците натежаха, налети сякаш с кръв. Сержантът стоеше неподвижен и очакваше всеки момент *нещо* да закапе по лицето му.

След малко долови до себе си присъствие, обърна се бавно и видя дух, зареян до отвора в пода.

Беше загърнат в окаяни дрипи, призрачните му ръце и крака бяха стегнати в тънки ивици корабно платно, връв и избеляла коприна — единственото, което го задържаше на този смъртен свят. Черните хлътнали очи на бледото лице се бяха впили в сержанта.

С внезапна тревога Гулд усети, че духът всеки момент щеше да се е хвърлил отзад към гърба му. „Едно леко бутване и щях да полетя

надолу...“

Разкрита, призрачната фигура се присви и измърмори недоволно.

— Доволен ли си от времето? — попита Гулд, докато се мъчеше да надвие тръпките мраз, които го полазиха.

— Въздух — изхъхри духът. — Да потуши звук и мирис. Да притъпи взора. Ала танцува невидим.

— Как така?

— Сред Лабиринтите този въздух танцува ярък. Моят господар, немрящият сред немрящите, върховният властелин, Онзи, що пробуди вси изнурени след вековечна дрямка, ала сега пращи от ум, моят господар, прочие, ме праща — мен, покорния роб, смирения изследовател на социалните несправедливости, несправедливости, що траят несъмнено до ден-днешен, мен, прочие, и идвам с предупреждение по негова повеля.

— Предупреждение? Това време от магия ли се захранва?

— Ловец дебне в мрака.

— Знам — изръмжа Гулд. — Какво друго долавяш за него? — попита, без да очаква смислен отговор.

— Моят господар, милорд, немрящият сред...

— Твоят господар — прекъсна го Гулд. — Какво по-точно?

— ... немрящите, върховен властелин, Онзи, що...

— Стига с тия титли!

— ... пробуди вси изнурени след...

— Да повикам ли екзорсист, призрако?

— Ако не ме прекъсвахте толкова грубо, вече щях да съм свършил! — сопна се призракът. — Моят *господар*, прочие, няма никакво желание да е сред жертвите. Това е.

Гулд се намръщи.

— Колко точно е гаден този убиец? Все едно, ти вече ми отговори, нали? В момента не мога да го спра, който и да е той. Ако реши да подгони господаря ти, ами, мога само да му пожелаая късмет.

— Забавно — изсумтя призракът и бавно изчезна.

„Забавно? Духовете в тази кула са адски странни дори за духове. Все едно, мисли, Гулд. Печалния Молл е прочут с чародеите си, с ясновидци и гадатели, с вещерите си и с търсачи на кладенци, пророци и прочие, но всичко това е дребна риба — никой никога не е твърдял, че Тефт е остров на висока цивилизация. Казват, че в Корел демон

принц ръководи търговска компания, а в старите блатни градове в тресавищата немрящите са обичайни като комарите. Добре, че не живея в Корел. За какво мислех? О, да, заподозрените...”

През следващия час не се случи нищо повече. Четвъртата камбана след полунощ удари и замлъкна. Все пак Гулд не се изненада, когато скоро след това три колебливи светлини се издигнаха с паническа бързина над тъмните сгради в един близък квартал. „Дванайсетата. Няма край, всяка нощ...” Може би Стул Офан беше прав — сигналите се вдигаха от квартала с именията, от измъченото обезкървено сърце на благородническото съсловие.

Обърна се от зъбеца, пристъпи към капака и спря, щом тежките капки дъжд на челото пронизаха костите му със суеверен мраз. След миг се съвзе. „Не е кръв. Само вода, нищо повече. Нищо повече.“ Дръпна ядосано дървената врата и бързо се шмугна надолу в тъмното.

Призраците го придружиха с вой чак до долу и този път Гулд знаеше, че смразяващите им стонове, кълтящи между каменните стени, нямат нищо общо с плашенето на крадци и авантюристи.

Час преди разсъмване Бочълайн нареди на Емансипор да му оправи леглото. От другия мъж — Корбал Броуч — нямаше и помен, което като че ли не притесняваше Бочълайн, който бе прекарал цялата нощ в драскане на магически знаци и символи върху каменната плоча. Часове и часове наред беше седял изгърбен над сивия камък. Гравираше и драскаше, мърмореше си под нос и сравняваше от половин дузина подвързани с кожа книги — всяка от които струваше годишна заплата само като хартия.

Емансипор, с тежък махмурлук и смъртно уморен, щъкаше из стаята, след като беше изхвърлил остатъците от вечерята, и подреждаше, доколкото можеше. Намери в пътния сандък на Бочълайн хубаво изработена ризница от брънки черно желязо, с дълги ръкави и дълга до коленете. Намаза я със смазка от комплекта и закърпи една стара повреда — срязани и скъсани връзки: бронята беше виждала битка, както и мъжът, който я притежаваше. И все пак, като го погледнеше човек, както Емансипор често правеше с крайчеца на окото си, беше трудно да се повярва, че Бочълайн изобщо е бил войник. Драскаше, мърмореше, примижаваше и от време на време

плезеше език, докато се трудеше над плочата. Като художник или алхимик, или магьосник.

Скапано странен начин да си прекараш нощта, заключи Емансипор. Преглътна любопитството си, което все повече се смесваше с подозрение, че мъжът всъщност практикува тъмни изкуства. „Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре, винаги го казвам.“

Приключи с ризницата и я върна на мястото ѝ. Докато наместваше подплатените отвътре рамене на тежката окачалка, забеляза дълга плоска кутия, поставена под окачалките за дрехи. Имаше резе, но иначе беше незаклучена. Той я извади, като изпъшка от тежестта ѝ, и я постави на свободното легло. Хвърли поглед към Бочълайн да се увери, че господарят не му обръща внимание, след което дръпна резето на капака и го вдигна. Вътре имаше разглобен арбалет, дванайсет железни стрели и две метални плетени ръкавици, отворени на дланта и върховете на пръстите.

Умът му бързо го отнесе към младостта му на бойното поле, което щеше да се помни в легендата като Скръбта на Естбанор, където опърпаното опълчение на Тефт — преди всеки град да си намери крал — беше отблъснало нашественическа армия от Корел. Сред легионите на Корел имаше войници, които носеха мелзански оръжия — всяко изработено превъзходно и по-мощно от всичко местно. Това оръжие беше такова, направено от майстор ковач изцяло от закалено желязо — може би дори прочутата д'аворианска стомана. Дори ложата беше метална.

— Дъх на Гуглата — прошепна Емансипор, докато пръстите му опипваха частите.

— Внимавай с върховете — каза Бочълайн зад гърба му. — Убиват при допир, ако се пусне кръв.

Емансипор дръпна ръката си.

— Отрова ли?

— За убиец ли ме мислиш, господин Рийзи?

Емансипор се обърна и срещна насмешливия му поглед.

— В живота си — рече Бочълайн — съм бил много неща... но отровител не е между тях. Просто е вложено във върховете.

— Вие сте заклинател?

Устните на Бочълайн се кривнаха в усмивка.

— Много хора се наричат така. Кланяш ли се на някой бог, господин Рийзи?

— Жена ми се кланя... имам предвид, моли се на няколко, господарю.

— А ти?

Емансипор сви рамене.

— Вярващите също умират, нали? Карамфиловото масло за асцендент само удвоява погребалните разходи, доколкото схващам, и толкова. Е, молил съм се трескаво веднъж — може би това ми спаси кожата, но може и да е склонността ми да се измъквам от сянката на Качулатия поне засега...

Погледът на Бочълайн леко омекна.

— Засега... — повтори той, сякаш в думите имаше нещо дълбоко. После плесна слугата си по рамото и се върна при писалището си. — Дълъг живот е твоят, господин Рийзи. Не виждам сянка на сянката, а лицето на смъртта ти е далечно.

— Лицето ли? — Емансипор облиза устни: изведнъж бяха необичайно пресъхнали. — Вие, въ, видяхте мига на смъртта ми?

— Доколкото може някой — отвърна Бочълайн. — Някои була не се разкъсват лесно. Но мисля, че хванах, колкото ми трябваше. — Замълча, после добави: — Все пак оръжието няма нужда от почистване. Можеш да го върнеш в сандъка.

„Не просто заклинател значи. Омърсен от Гуглата ровещ в смъртта некромант. Проклета да си, Събли, какви неща правя заради теб...“ Затвори капака и сложи резето.

— Господарю?

— Мм? — Бочълайн отново се беше улисал над плочата си.

— Лицето ми в смъртта... наистина ли го видяхте?

— Образа ти? Да, нали ти казах.

— Беше ли... беше ли ме страх?

— Не. Изненадващо. Изглежда, умираш със смях.

— Умираш със смях — мърмореше Емансипор, докато залиташе по празните тъмни улици и в ума му се рееше стопленото от Събли легло. — Това сигурно е някоя проклета лъжа, освен ако не се махна колкото се може по-далече от този търговец на смърт. Кралице на

Сънищата, в каква каша се забърках! Късметът на Момчето е, определено, не на Дамата. Бутането е, не дърпането. Бях пиан — твърде пиан, за да го надуша, а след това вече беше късно. И смъртта ми даже видя. Държи ме. Не мога да се махна. Ще прати нещо подире ми — върколак, таласъм или някое друго проклето привидение, — ще ми изтръгне сърцето, а Събли ще къдне оцапаните с кръв чаршафи долу при Бъркалото и всичката луга, която ще трябва да купи, и това ще е проклятие на името ми, а аз ще съм мъртъв и изстинал и хайванчетата ще се бият за ботушите ми и...

Спря и изпъшка, когато се блъсна в някакъв мъж, чието тяло му се стори плътно като бала кожи и който — след като Емансипор отстъпи боязливо назад — беше едър колкото полукръвен трелл.

— Извинявам се, сър — измърмори Емансипор и наведе глава.

Мъжът вдигна облечената си в черна ризница ръка, която завършваше с плоска, бяла и мека — деликатна почти — длан.

Емансипор направи нова стъпка назад, щом въздухът между тях сякаш изпраця и нещо го блъсна силно в корема.

После дланта потръпна, пръстите изпърхаха и ръката бавно се отпусна. Изпод качулката на странника излезе тих кикот.

— Мила съдба, той е дамгосан за мен — каза непознатият с тънък треперлив глас.

— Казах извинете, сър — повтори Емансипор. Осъзна, че се намира в Квартала на именията, след като бе избрал най-краткия маршрут между „Злочестия“ и дома си — адски глупаво при всичките жадни за кръв частни стражи, патрулиращи из благородническия квартал и решени да спипат лудия убиец и да вземат обещаните за това награди. — Ако благоволите да ме пуснете да мина, сър — рече Емансипор и пристъпи да го заобиколи. Никой друг нямаше наоколо, а до разсъмване все още имаше четвърт камбана.

Странникът се изкиска отново.

— И то каква дамга! Спасителна. Усети студа, а?

„Адски странен акцент.“

— Нощта си е съвсем топла — измърмори Емансипор и бързо го заобиколи. Непознатият не го спря, но той усещаше студените му очи в гърба си, докато крачеше по улицата.

Малко след това с изненада видя загърнатата в наметало фигура, забързана по другия тротоар — дребна и женствена. След това отново

се сепна от преминаването на мъж в броня, която шумолеше и тихо подрънкваше след жената. „Вестител на Гуглата! Слънцето още не е изгряло!“

Изведнъж се почувства много уморен. Някъде напред ставаше нещо. Видя светлини на фенери, чу викове, след това женски писък. Поколеба се за миг, след което реши да заобиколи суматохата и да се върне на по-познат терен.

Почувства се лепкав под дрехите си, сякаш се беше допрял до нещо... нещо неприятно. После се овладя.

— По-добре да свиквам с това, работенето нощем и прочие. Все едно, бях в пълна безопасност — никакъв шанс да се смея тази проклета нощ, със сигурност.

— Кървава работа — измърмори преbledнелият страж и избърса уста с опакото на ръката си.

Гулд кимна. Беше най-лошото от всичко досега. Младият Лордсън Хум, девети поред в родословната линия на трона, беше изкормен — вътрешностите му бяха попилени и оцапали уличката.

И никой не беше чул нито звук. Сержантът беше дошъл на местопроизшествието по-малко от четвърт камбана след като двама патрулни стражи се бяха натъкнали на него. Трупът и червата още не бяха изстинали.

Гулд беше пуснал кучетата следотърсачи. Беше изпратил ефрейтора си до двореца с две съобщения — едното за краля и другото — с много по-твърди думи — до мага Стул Офан. С изключение на отделението му и един подплашен кон, все още впрегнат в обърнатата карета на Лордсън... „Обърната. Дъх на Гуглата!“ — на мястото на убийството имаше само още едно лице и присъствието му дълбоко безпокоеше Гулд.

Най-сетне извърна погледа си от каретата, за да погледне жената. „Принцеса Шарн. Единственото дете на крал Селжур. Наследничката му, и ако се вярва на слуховете, доста тъмна личност.“

Въпреки че щеше да си има неприятности, Гулд беше настоял да задържат височайшата особа. В края на краищата тъкмо нейният писък беше привлякъл патрула и въпросът какво търси принцесата из града

много след четвъртата нощна камбана — без никаква охрана, без придворната ѝ слугиня дори — трябваше да получи отговор.

Гулд присви очи към принцесата. Беше загърната в широко наметало и лицето ѝ се криеше в сенките на качулката. Беше възвърнала самообладанието си с притеснителна лекота. Навъсен, Гулд се приближи до нея. Кимна на двамата стражи и те се отдръпнаха.

— Ваше височество — заговори Гулд, — спокойствието ви е впечатляващ пример за кралска кръв. Възхитен съм, честно.

Тя прие комплимента му с леко кимване.

Гулд потърка брадичка, извърна за миг очи, след което отново я погледна с напрегнато, професионално изражение.

— Също така съм облекчен, защото това означава, че мога да ви разпитам тук и веднага, докато паметта ви още е свежа и незамъглена...

— Вие сте нахален — отвърна с небрежен, отегчен тон принцесата.

Той не се стресна.

— Знае се, че двамата с Лордсън Хум имахте тайна връзка. Само че този път или вие сте закъснели, или той е дошъл по-рано. Тъй че за вас е дръпването на Богинята. За момчето — бутването на Бога. Мога да си представя облекчението ви, принцесо, да не говорим за това на баща ви — който вече трябва да е надлежно уведомен. — Замълча, щом чу как тя бързо си пое дъх. — Тъй че трябва да знам какво точно видяхте при идването си. Видяхте ли някой друг? Чухте ли нещо? Помирисахте ли нещо?

— Не — отвърна тя. — Хуми беше... беше вече, въ, така. — И махна с ръка към уличката зад Гулд, където беше трупът.

— Хуми?

— Лордсън Хум имам предвид.

— Кажете ми, принцесо, къде е слугинята ви? Не мога да повярвам, че бихте дошли тук съвсем сама. Все някоя слугиня трябва да ви е била посредничка, очевидно, дори само за да носи любовните бележки...

— Как смеете...

— Спестете си това за страхливите си слуги — сръза я Гулд. — Отговорете ми!

— Не му отговаряйте! — разпореди се глас зад сержанта.

Гулд се обърна и видя мага Стул Офан. Вече се съмваше и пристигането на дебелия мъж странно бе придружено от първата птича песен за деня.

— Ваше височество — каза Стул и се поклони. — Баща ви, кралят, желае да ви види веднага. Можете да вземете каретата ми. — Хвърли рязък поглед към Гулд. — Сержантът, вярвам, е приключил с вас.

Двамата мъже се отдръпнаха, щом принцеса Шарн забърза към каретата. Щом вратата се затвори и кочияшът плесна с камшика да подкара конете, Гулд се нахвърли върху мага.

— Значи, разбирам, че Лордсън Хум не беше най-подходящият да се въргала в леглото със скъпата принцеса, и мога да си представя, че Селжур иска да зарови всякаква *височайша* намеса в случилото се тук — но ако още веднъж попречиш на разследването ми, Офан, ще хвърля каквото е останало от теб на раците. Разбрано?

Магът почервения, а после пребледня и заломоти:

— Заповедта на краля, Гулд...

— Дори и *него* да бях заварил да стои тук над обезобразения труп на момчето, нямаше да съм по-малко пряк в разпита си. Кралят е само човек — страхът му е нищо в сравнение със страха на града. И можеш да му кажеш, че ако иска да остане нещо за управление, най-добре да стои настрана от пътя ми и да ме остави да си върша работата. Богове, човече, не можеш ли да усетиш паниката?

— Мога! Кълна се в кръвта на Бърн, усещам я, и още как!

Гулд сграбчи Стул Офан за обшитото със сърма наметало и го задърпа към уличката.

— Погледни хубаво, чародеецо. Това е направено в пълна тишина — нито едно от именията от двете страни не се е събудило — дори кучетата пазачи не са се разлаяли. Кажи ми: какво е направило това? — Пусна наметалото на Офан и отстъпи назад.

Въздухът около мага стана леден, докато хвърляше припряно низ от магии.

— Заклинание за тишина, сержант — изхриптя той. — Младежът е пищял, и още как... богове, колко е крещял! А самият въздух е бил затворен, огънат в себе си. Висша магия, Гулд, най-висшата. Никаква миризма не е могла да се измъкне, за да я усетят кучетата оттатък тези стени...

— А каретата? Изглежда все едно е блъсната от побеснял бик. Разчети мозъка на коня, по дяволите!

Стул Офан се затътри към разтрепераното, плувнало в пяна животно. Щом протегна ръка, конят се дръпна, подбели очи и ушите му се изпънаха назад. Магът изруга и каза:

— Полудял е! Сърцето му бие, но не може да върви. Ще умре до час...

— Но какво е видял? Какъв образ е останал зад очите му?

— Заличено е — отвърна Стул Офан. — Изтрито.

Чуха чаткане на подковани копита по калдъръма и се обърнаха. Появи се конник в броня и дръзко подкара белия си жребец покрай стражите. „Гуглата да ме вземе, какъв смисъл да имам кордон стражи?“ — помисли Гулд.

Новодошлият носеше обшито с бяла кожа наметало, лъскав бял железен шлем и сребърна ризница. Дръжката на широкия му меч като че ли бе изработена от опал.

Гулд изруга тихо, после подвикна на ездача:

— Какво ви води насам, Смъртен меч?

Мъжът дръпна юздите, смъкна шлема си и се видя тясно, нашарено с белези лице и близо разположени черни очи. Очите се обърнаха към огрения от фенерите труп в уличката.

— Най-мръсното деяние — изхриптя мъжът с тънък накъсан глас. Разправяха, че кама на убиец на Д'рек за малко щяла да разпори гърлото му преди десетина години, но Тулгорд Вайс, Смъртен меч на Сестрите, беше оцелял, а убиецът — не.

— Това не е религиозен проблем — каза Гулд. — Въпреки че ви благодаря за клетвата да бродите по улиците нощем, докато убиецът не бъде намерен...

— Намерен ли, сър? Насечен на късове, това съм се заквел. И какво знаете вие, циничен невернико, за проблемите на вярата? Не надушвате ли вонята на Качулатия в това? Вие, маг, можете ли да отречете истинността на думите ми?

Стул Офан вдигна рамене.

— Некромант — съвсем сигурно, Смъртен меч, но това не означава задължително поклонник на Бога на смъртта. Всъщност жречеството отхвърля некрмантията. В края на краищата тези тъмни изкуства са атака срещу Лабиринта на Смъртта и...

— Това отхвърляне е просто политическо удобство. Вие сте безгръбначен хленчещ глупак, Офан. Аз съм кръстосвал меч с Вестител на Гуглата, или забравихте?

Гулд забеляза, че при тези думи един от стражите му потръпна.

— Тулгорд Вайс — каза сержантът. — Смъртта не е целта тук — и никога не е била.

— Какво искате да кажете, сър?

— Това, че убиецът... събира...

— Събира?

— Да. Части.

— Части?

— Органи, за да сме по-точни. Смятани общо взето за жизненоважни, Смъртен меч. Така че вземането им води до смърт. Схващате ли разликата?

— Не ме занимавайте с глупости, сър — отсече Тулгорд Вайс. Щом са нужни само органи, защо е тогава унищожението на души?

Гулд се обърна към мага.

— Унищожение ли, Стул Офан?

Магът сви притеснено рамене.

— Или... кражба, сержант, което, разбира се, е по-трудно...

— Но защо да се крадат души, след като унищожението им по-лесно обслужва целта да ти попречи да ги разпиташ?

— Не знам.

Тулгорд Вайс се намести на седлото и ръката му в тежката ръкавица се отпусна на дръжката на меча му.

— Не ми пречете, сър — каза на Гулд. — Острието ми ще въздаде полагащата се справедливост.

— По-добре лудият да се гърчи на куките — отвърна Гулд. — Освен ако не се чувствате годен да утолите жаждата за кръв на града.

Това усмири Смъртния меч, макар и за кратко.

— Деянието ми ще ги удовлетвори, сър...

— Няма да е достатъчно, Смъртен меч. Още по-добре ще е, ако го провлачим по всички улици, но това не зависи от мен. Тъй или иначе — добави Гулд и пристъпи напред, — най-добре ще е да стоите настрана от пътя ми. Намесите ли ми се още веднъж, ще е на ваш риск, Смъртен меч.

Тулгорд Вайс почти беше извадил оръжието си, преди Стул Офан да скочи към него и да задържи ръката му.

— Тулгорд, необмислено е! — изхленчи магът.

— Дръпни си немощната ръка, свиньо!

— Огледайте се, сър! Моля ви.

Смъртният меч се озърна, след което бавно хлъзна меча обратно в ножницата. Явно, за разлика от Стул Офан, не беше чул изщракването на шест арбалета, но оръжията вече бяха насочени към него и израженията на стражите на Гулд не оставяха никакво съмнение за намерението им.

Сержантът се покашля.

— Това е дванайсетата нощ поред. Смъртен меч. Убеден съм, станало е вече много лично за хората ми. Искаме убиеца и ще го имаме. Тъй че отново ви казвам: стойте настрана от пътя ми, сър. Не искам да обидя нито вас, нито честта ни, но извадите ли отново оръжието си, ще паднете като краставо куче.

Тулгорд Вайс изрита Стул Офан настрана и обърна коня си.

— Подигравате се на боговете, сър, и за това душата ви ще плати. — Пришпори жребеца си и препусна.

Мигът приключи с внезапното рухване на коня във впряга, последвано от тежкото изплющяване на тетиви. Гулд потръпна, щом шестте метални остриета се забиха в плътта на коня.

„Проклятие, пръстите ги сърбяха.“ Обърна се и изгледа кисело хората си.

Стул Офан използва мига, за да оправи дрехата си. После каза, без да вдига глава:

— Убиецът е чужденец, сержант. Никой в Печалния Молл не е от такова високо ниво на некромантия, включително и аз.

Гулд благодари с късо кимване.

— Ще докладвам на краля, че сте стеснили списъка си на заподозрени, сержант — каза магьосникът. — И ще добавя личното си мнение, че ако оставим настрана намесата, сте близо до плячката си.

— Дано да си прав — отвърна Гулд с искрено съмнение, което явно изненада Стул Офан.

Гулд изчака магът да си тръгне, след което привика един от бойците си и го придърпа настрана. Огледа мълчаливо лицето му.

— Вестителят на Смърт е прекосил пътя ти, а?

— Сър?

— Видях как реагира на думите на Вайс. Разбира се, той имаше предвид нещо друго, след като го претендира от двайсет години. Но какво чу ти в думите му?

— Суеверие, сержант. Един пиян старец тази вечер, долу в пристанищния квартал — сам се нарече така, това е. Нищо не беше всъщност...

— Какво правеше този старец?

— Четеше една обява на Рибарския площад. Още е там, пазена с магия, както чух.

— Нищо особено в нея значи.

— Както боговете отредят, сър.

Гулд присви очи, после изсумтя:

— Добре. Щом докладвам на краля, ще идем да я видим тази обява.

— Да, сър.

В този момент се върна кучкарят с кучетата си и докладва:

— Пълна каша. Според дърпането им хванаха дирята на жена или на мъж, или на жена и мъж, или на нещо друго. Имаше и нещо като сол и смазка за меч, така поне подскачаха кучетата.

Гулд огледа шестте кучета — бяха увесили глави и изплезили езици.

— Тия дири. Докъде водеха?

— Изгървахме ги долу при кейовете — имаше миди и риба, с които да се оправим, нали? Или дирите бяха омагьосани. Дечицата ми тука скочиха всички на един чувал гнила риба... Необичайно за тях, ама много.

— Ако съдя по миризмата, не само те са скочили на чувала вмирисана риба.

Кучкарят се намръщи.

— Помислихме, че може да е по-добре да скрием нашата миризма, сър.

Гулд се доближи до мъжа, потръпна и бързо отстъпи назад. „Гуглата да ме вземе, наистина не само кучетата са се отъркаляли в рибата!“ Зяпна кучкаря.

Мъжът извърна очи, облиза устни и се прозя.

Гласът на Събли отекна към кухнята:

— Гълъби! Гнездят над главите ни, под стрехите, в улуците — защо не направи нищичко, Емансипор? А сега... сега... О, Солиел да не дава дано!

Глас, който проникваше във всяко кътче на къщата. Глас, от който нямаше къде да избяга. Поне у дома.

— Но скоро... — измърмори Емансипор.

Знаеше, че е махмурлия от многото пиене предната нощ, знаеше, че не е честен към горката си жена, знаеше всички тези неща, но не можеше да спре тъмния порой на мислите си. Замълча и огледа в калаеното огледало сбръчканото си лице, преди отново да опребръснача до бузата си.

Хлапетата врецяха в таванската стая, чешеха се толкова силно, че можеше да чуе всяко изстъргване на мръсните им нокти по кожата. Бяха ги върнали вкъщи, и двамата с краста. Майка им беше... съкрушена. Щеше да трябва алхимик — голям разход, — но бедата беше станала. Вонящата кожна плесен, която бе проклятието за псета и долни улични гаменчета, беше нахлула в дома им, омърсила беше положението им, престижа им, подиграла се беше с гордостта им. Дори пълна купа златни монети в храма на Солиел не можеше да премахне бедствието. А за Събли причината беше ясна...

— Гълъбите, Емансипор! Искам да ги махнеш! Чу ли ме?

Беше си в съвсем добро настроение сутринта, едва скриваше изумлението си, че е намерил толкова бързо работа, и още по-лошо успяваше да прикрие алчния блясък в очите си, когато ѝ обясни финансовите уговорки, които бе направил. А за награда за всичко това сега се канеше да му тикне метлата в ръцете и да го избута навън в калния затрупан със смет двор, за да се разправя с гълъбите. Поне да го беше оставила да поспи още час, преди да зареве от ужас при позорното връщане на децата от учителя.

Можеха да си позволят алхимик вече. Можеха дори да си позволят да се преместят по-близо до училището, в по-хубав квартал, пълен с прилични хора, липсвали досега в нещастния живот на Събли.

Каза си, че не бива да е толкова зъл — в края на краищата тя беше стояла до него през всички тези години.

„Като планина...“

И си беше имала своето минало, тъмно, мръсно и зацапано с кръв. И беше изстрадала доста, макар и не чак толкова, че да не роди двамата ревльовци през годините, докато той беше повече по морето. Емансипор свърши с бръсненето и се намръщи. Това винаги го беше глождило отвътре, особено след като нито едно от двете деца не приличаше много на него. Но той беше дал своя дял в отглеждането им, тъй че в известен смисъл беше все едно. Презрението им към него беше истинското и достатъчно убедително доказателство за бащинството му, каквато и кръв да беше замесена.

Изми засъхналата пяна от лицето си. Може би тази нощ щеше да срещне другия мъж, загадъчния Корбал Броуч. И новата му униформа щеше да е скроена, и пътният му комплект събран.

— Искам да сложиш капаните, Емансипор! Преди да си тръгнал. Чу ли ме?

— Да, скъпа!

— Ще се отбиеш ли при алхимика?

Той се надигна от столчето и посегна към пилоната на леглото за палтото си.

— Кой? Н'сармин ли? Или Тралп Младши?

— Тралп, разбира се, тъпак такъв!

„Още два сребърника към цената значи. Вече почва да се устройва добре с новото положение...“

— И сложи капаните! Вестителят на Гуглата да ги навести дано тия гълъби!

Емансипор се намръщи. „Вестителят на Гуглата. Нещо, вчера...“

Поклати глава и сви рамене.

— Проклетата бира — измърмори. — Милата Събли... Планината, която бучи... но скоро, много скоро...

Кралят му беше показал страха си. Преди време това щеше да е осъдило Гулд на ножа на убиеца. Но Селжур вече беше стар, по-стар от годините си. След като конкубинките бяха изгонени, Негово величество беше превърнал в своя любовница малодушната боязън. Дебелокожите съветници на краля със змийските очи си бяха останали, разбира се, но дори те не бяха присъствали при доклада на Гулд. Все пак, ако надушеха... кралят беше издал страха си не просто от убиеца

в града, но от тъмната буря, назряваща в Стиг, и от тътена, идещ от Корелския пакт на юг. Кралят се беше... раздрънкал. И сега Гулд знаеше за скъпата принцеса Шарн повече, отколкото държеше да знае.

Отърси се от мрачните мисли и закричи надолу по тясната лъкатушеща и изгърбена от гробници Улица на злините на път към Рибарския площад. Сумрак беше загърнал Печалния Молл във всяко отношение. Все едно, беше си изпълнил дълга, като докладва на крал Селжур. Получил беше очакваните нареждания да потуши слуховете, че е замесена кралска особа. За бащата на Лордсън Хум, доста влиятелен земевладелец, се бяха погрижили — с ковчеже златни монети и обещания, несъмнено, а Гулд се беше върнал на стихналите и настръхнали градски улици.

Беше оставил ефрейтора на пост при стълба за обяви, въпреки че със смъртната защита едва ли някой щеше да посегне да открадне обявата. Гулд беше принуден да изчака за аудиенцията си със Селжур почти целия ден и слънцето вече се беше смъкнало ниско над залива. Новината за убийството на благородническият син беше подсилила страха, загърнал града като плащаница. Дюкяните вече се затваряха, улиците се опразваха, защото тази нощ навън щяха да дебнат наети убийци — сенчести продължения на благородническият гняв, — за да развихрят безразборна мъст. Тази нощ всеки, оказал се достатъчно глупав да остане на улиците без сериозна причина (или въоръжено до зъби отделение охрана), най-вероятно щеше да се окаже с попилени черва, ако не и по-лошо.

Ефрейторът, застанал изнервен с ръка на късия меч, беше единственият останал на площада, освен едно дръгливо псе, проскубаната врана, кацнала на стълба, и няколкото чайки, които се биеха за нещо в каналния изкоп.

Откъм морето появаше бриз, съвсем малко по-прохладен от знойния задух в града. Гулд избърса потта от горната си устна и закричи към ефрейтора.

— Нещо интересно, момче?

Младежът поклати глава.

— Не, сър. Тук съм от цял ден, сър.

— Съжалявам, задържах се в кралския дворец. Уморен ли си?

— Да, сър.

— Добре, да почваме. Запомни ли адреса от обявата?

— Да, сър. И чух от един ловец на пльхове, че били двама, чужденци, дошли са на „Мъгливият ездач“...

— Казвай.

Ефрейторът пристъпи неловко на място.

— Тъ, ами, „Мъгливият ездач“ е тръгнал от Корел, след като е разтоварил малко желязо, и е отплувал за Меър тази сутрин. А, и чужденците са си наели слуга.

— Слуга ли?

— Да, сър. И слугата е кочияшът на Балтро Търговеца, сър.

Гулд се намръщи.

— Добре, момче. Да тръгваме.

— Да, сър. Ханът „При Злочестия“. Не е далече.

Портиерът Далг се ухили свойски на Гулд.

— Изобщо не съм изненадан, че идвате, сержант, ама изобщо. Дошли сте да видите Облър, нали? Само че той се пенсионира. Не заема пари повече, поне доколкото знам, и...

— Имате двама гости — прекъсна го Гулд. — Чужденци.

— О-о, да, да. Странни хора.

— Какво им е странното?

Портиерът се намръщи и се почеса по главата.

— Ами... Странни са си. Единият изобщо не излиза.

— А другият?

— И той не излиза често, а сега хич, след като си намериха слуга.

А, и никой не идва при тях, и ядат в стаята си също тъй.

— Значи и двамата в момента са вътре?

— Да, сър.

Сержантът остави ефрейтора с портиера и влезе в „Злочестия“. Моментално се натъкна на съдържателя на странноприемницата, който се приближи с купа за жертвени дарове и кърпа в ръце. Бързо остави купата на един рафт и затъкна кърпата в колана си.

— Гвардеец, с какво мога да ви помогна?

Гулд загледа дългите, зацапани с черно пръсти на мъжа — започнаха да тъкат нервна шарка, докато се свиваха и разтваряха пред корема му.

— Ти беше Облър, нали? Раздаваме го честно напоследък, така ли?

Мъжът пребледня.

— О, да, гвардеец. От години! Въртя това заведение, видите ли, и се занимавам с писарство, като страничен доход. Вече съм почтен човек, сър. Уважавам закона и прочие, сър. — Очите на Облър зашариха настрани.

— Искам да говоря с двамата ти гости чужденци, Облър.

— О! Ами да ги повикам тогаз.

— Ще дойда с тебе.

— О! Ами, добре, заповядайте, сър.

Изкачиха се по тясното застлано с тежък килим стълбище и закрачиха по коридора. Облър почука на вратата. Отвътре се чу мъжки глас:

— Какво има, Облър?

Писарят се наведе към Гулд и прошепна:

— Това е Рийзи. Прислужникът. — После извика: — Офицер от градската стража иска да говори с господарите ти, Рийзи. Отвори.

Гулд го изгледа ядосано и изсумтя:

— Следващия път просто кажи да отворят.

Отвътре се чу тих разговор и той вдигна ръка да почука по-силно, но вратата изведнъж се отвори и слугата бързо се изсули в коридора, след което я затръшна.

Щом позна сержанта, Емансипор се облещи.

— Емансипор Рийзи — каза Гулд. — Разпитвах те няма и преди два дни, а ето, че те заварвам тук. Странно, нали?

— Човек има нужда от работа — изръмжа Рийзи. — Нищо друго няма тук.

— Казах ли, че има?

— Казахте „странно“, но няма нищо странно, освен че вие идвате тук.

„Хм, прав е кучият му син.“

— Искам да говоря с господарите ти. Можеш да ме представиш или каквото там искат да направиш.

— Тъ, вижте, сержант. Господарят ми съжалява, но не приема гости тази вечер, защото е в критичен момент в изследванията си...

— Не съм тук като гост, старче. Или ме представи, или се разкарай. Ще говоря с тях вътре.

— Само един има вътре. Господарят Бочълайн е учен, сержант. Не бива да го разсейват...

Гулд изръмжа и се опита да избуца Рийзи настрани, но старецът се запъна на място. Сержантът се изненада от силата му, а после видя старите белези от меч по дясната му ръка. „Проклет ветеран. Мразя да си имам работа с ветерани — не се огъват.“ Гулд отстъпи назад и ръката му се отпусна на меча.

— Направи повече, отколкото трябваше да се очаква, Рийзи, за да изпълниш желанието на господаря си да не го безпокоят. Но аз съм сержант от Градската стража и това е официално посещение. Ако продължаваш да ми пречиш, ще свършиш в тъмницата. — Напрегна се, щом сбръчканото лице на Рийзи се навъси опасно. „Проклет ветеран!“ — Не ми създавай главоболия. Недей.

— Ако ви пусна, сержант... — изстърга гласът на Рийзи, — сигурно ще ме уволнят. А тази работа ми трябва, сър. Нямам кой знае какъв късмет, както знаете. Тази работа ми трябва и смятам да си я запазя. Ако имате въпроси, сигурно мога да отговоря, или не, но няма да ви пусна.

— Дъх на Гуглата. — Гулд въздъхна и отстъпи назад. Обърна се към Облър, който бе започнал да хленчи и да кърши отчаяно ръце. — Доведи ефрейтора ми, Облър. Той е вън на входа. Кажи му: „На бегом, с извадено оръжие.“ Ясно?

— О! Умолявам ви...

— Веднага! — Писарят заситни по коридора, а Гулд отново се обърна към Рийзи, който изглеждаше примирен. Сержантът заговори кротко: — Ефрейторът ми, Рийзи, ще вдигне голям шум. Ще бъдеш обезоръжен и задържан. Шумно. Ти направи всичко, което можа. Никой свестен господар няма да намери причина да те уволнява. Направи го както казвам, Рийзи, и няма да бъдеш арестуван. Или убит. Иначе пак ще влезем — по-бавно, докато не ти остане дъх, и тогава ще те посечем. Е, как предпочиташ?

Рийзи отпусна рамене.

— Добре, кучи син такъв.

Чуха тежките ботуши на ефрейтора по стълбището, дрънченето на ножницата му по парапета, после — задъханото му дишане, щом се появи на площадката, вдигнал меча пред себе си и със зачервено лице. Очите на младия мъж се разшириха, като видя сержанта си и слугата, които стояха спокойно и го гледаха. После затича, щом Гулд му махна с ръка.

Гулд отново се обърна към Рийзи и му прошепна:

— Добре — изшепна на слугата. — Направи го по-убедително.

Пресегна се и сграбчи Рийзи за обшитата със сърма яка на палтото. Старецът изрева, изрита назад с ботуша си по вратата и тя се разтърси в рамката. Гулд го дръпна настрана и го избута към стената. Ефрейторът стигна до тях.

— Меча на шията на кучия син! — нареди Гулд и момчето се подчини с ненужно усърдие, като едва не преряза гърлото на Рийзи: Гулд притеснено спря ръката му.

В този момент вратата се отвори. Мъжът на прага огледа сцената в коридора с ленив студен поглед, след което се извърна към Гулд и каза тихо:

— Пуснете слугата ми.

Кръвта на Гулд се смрази. „Този не си поплюва.“ Сержантът махна на ефрейтора.

— Отдръпни се, момче. — Объркан, стражът се подчини. — Прибери — заповяда му Гулд и мечът се хлъзна в ножницата със стържене.

— Това е по-приемливо — каза чужденецът. — Моля, заповядайте, сержант, след като сте толкова нетърпелив да се срещнем. Емансипор, ела с нас.

Гулд кимна на ефрейтора си и каза:

— Изчакай тук, момче.

— Слушам, сър.

Тримата влязоха в стаята и Рийзи затвори вратата и пусна резето.

Гулд се огледа. Писалище, отрупано с... парчета от каменна плоча. Останки от закуска на един стол, наскоро изядена. „Странно, вече е почти залез-слънце.“ Две разбъркани от спане легла, пътни сандъци, само единият отворен и вътре — градски дрехи, ризница — с оръжейна кутия под нея — с фалшиво дъно. Другите три сандъка здраво заключени. Гулд се доближи до писалището и огледа плочата.

— Руните са ми непознати — обърна се той към строгия домакин. — Откъде сте?

— От далечна земя, сержант. Името й, уви, няма да ви говори нищо.

— Езиците ви се удават — отбеляза Гулд.

Мъжът повдигна вежда.

— Средно. Разбирам, че акцентът ми е явен.
— Кога сте научили тефтийски?
— Така ли се казва езикът? Мислех, че е молийски.
— Тефт е островът. Молл е град в него. Зададох ви въпрос, сър.
— Значи е важен? Ами, добре. Преди три седмици. При пътуването ни от Корел наех един от екипажа да ме понаучи — местен, от този остров. Все едно, езикът явно е родствен с корелри.
— Вие сте магьосник.
Мъжът потвърди с леко кимване и каза:
— Казвам се Бочълайн.
— А спътникът ви?
— Корбал Броуч, освободен евнух.
— Евнух?
Бочълайн кимна отново.
— Неприятна практика сред народа, от който идва, правят го на всички мъже роби. По понятни причини Корбал Броуч желае самота, мир и покой.
— Къде е тогава? В някой от тези сандъци ли?
Бочълайн се усмихна.
— Не казах, че е *срамежлив*, нали, сержант? Не, остана извън града. Тълпите го притесняват.
— Къде?
— Къде точно ли? Не мога да съм сигурен. Той... странства.
Гулд погледна парчетата плоча.
— Тези какво са?
— Несвършени усилия, сержант. Местните шисти притежават някои интригуващи минерални свойства — несъмнено затова са ги използвали древните строители на гробници. В тях има естествена енергия. Стремя се да я обуздая към... ред.
— Дълго ли възнамерявате да останете в Молл?
Бочълайн сви рамене.
— Ще зависи доколко ще успея в усилията си. Разбира се — той се усмихна леко, — дори моето търпение си има граници.
Гулд долови намекнатото предупреждение и го пренебрегна.
— Как се свързвате с вашия приятел, евнуха... — „Проклятие, защо това ме притеснява? Историята на Молл също си има епохи на робство и кастриране... защо тогава настръхвам, в името на Гуглата?“

Бочълайн отново сви рамене.

— Проста магийка за свързка. Ще идва на определеното място за среща точно.

— Некромант ли сте, Бочълайн? — Попита небрежно, но се обърна да види реакцията на мъжа. Видя само лека насмешка.

— Това занимание е тъмно, сержант. Нямам никакъв интерес да ровя в Лабиринта на Качулатия...

— Значи е Гуглата? Някои твърдят, че е обратното.

— Предположенията по темата изобилстват. Аз лично съм съгласен с теорията на мъдреца Кулп Старши, че некромантията заема прага на Лабиринта на Качулатия — промеждутъка между живота и смъртта, ако предпочитате. Напълно е възможно един некромант да знае повече, но едва ли ще сподели знанията си по въпроса. Практикуващите изкуствата на Смърт са много потайни.

Гулд кимна и бавно тръгна към вратата.

— Личният ви слуга е упорит човек, Бочълайн. Готов беше да даде живота си, за да опази уединението ви.

— Ако знаех — отвърна Бочълайн и хвърли поглед към Рийзи, — щях да добавя изключение, отнасящо се за тези, които не приемат моето „не“ за отговор, сержант.

— Добра идея — изсумтя Гулд. — За малко щяхте да загубите един добър слуга.

— Щеше да е неприятно, наистина. Благодаря ви за загрижеността. Това ли е всичко, което желаете от мен?

— Засега — отвърна Гулд. Спря до вратата. — Платили сте за тази стая в аванс, нали?

— До края на седмицата, сержант. Защо?

Гулд отвори вратата и прикри киселата си гримаса. „Изведнъж изтъпяхме, нали?“

— Лека вечер, сър.

Излезе в коридора и затвори. Ефрейторът и Облър чакаха отвън. Гулд тръгна по коридора и двамата го последваха.

— Каза, че са предплатили за седмицата — подхвърли Гулд на Облър.

Ханджията кимна.

— Да, сър.

— Още четири дни.

— Да.

— Ефрейтор?

— Да, сър?

— Остани пред тази сграда, докато те сменят. Облър, има ли задна врата?

— Да, но е тройно залостена.

— В смисъл?

Писарят се ухили.

— Всичките резета много тракат при дърпане. Събуждат ме, сър, винаги.

— Да е използвана наскоро?

— Не, сър. От седмици, сър. Откакто те пристигнаха.

— Значи този Корбал Броуч напусна през предната врата?

Облър спря на площадката.

— Кой от двамата ще е той, сър?

— Евнухът — онзи, който е сега навън.

— Който е навън ли? Сигурен ли сте, сър? Откакто пристигнаха, съм виждал само единият да излиза навън, сър, и то тоя, дето току-що го видяхте, сър. Другият трябва да е вътре, сър, щото не съм го виждал изобщо да излиза.

Гулд се намръщи.

— Грещиш, Облър.

Но писарят само поклати глава.

— Добре, той яде ли? — попита Гулд.

— Тъ, не, сър, не.

Гулд се намръщи още повече.

Очите на Облър зашариха неспокойно и той облиза устни.

— Като си помисля, сър, това си е малко странно. Освен ако не си делят храната, сър.

Гулд продължи надолу по стъпалата. Ефрейторът вървеше по петите му.

— Евнухът — подхвърли Гулд през рамо към Облър, който ситнеше след ефрейтора. — Как изглежда?

— Едър, сър. Огромен. Нищо не каза. Само се усмихваше много, сър. Лепкав като умрял кит, сър, така изглеждаше. Изобщо не знаех, че е евнух, но сега като го казахте, ми е ясно. Аха, евнух.

— Чаша вино. — Бочълайн напълни два бокала, подаде единия на Рийзи и той го прие с благодарност.

— Съжалявам, господарю...

— Няма нищо. Както намекна стражът, щеше да е неприятно — и нежелано — ако беше пострадал. — Погледна стареца с любопитство. — Но защо беше толкова упорит? Ти си разумен човек, господин Рийзи — как така не се подчини на сержант от Градската стража?

— Ами, не исках да ви проваля, господарю. Аз, въ, харесвам я тази работа.

— Страхуваше се да не я загубиш? Не се притеснявай в това отношение, господин Рийзи. Ние те намираме за идеален.

Емансипор се огледа. „Ние?“

— И освен това — продължи чародеят и отпи глътка вино, — провидях дълго познанство между нас, господин Рийзи.

— О? О.

— Макар че умът ти все още таи някои загадки.

— Нима, господарю?

— Мхм. Например жена ти от трийсет години...

— Събли? Е, ядосвам се много, господарю, вярно, но тя остана с мен през цялото това време и понякога е била единственото, за което да се задържа, сър, ако ме разбирате. Обичам я много...

— Знам. Не е това, господин Рийзи. В ума ти мога да чуя гласа ѝ, но не мога да намеря образ — не мога да я видя в тебе и точно това намирам за толкова странно...

Двамата се взряха един в друг над златните чаши, без да мигнат. Дълго. Най-сетне Бочълайн допи виното си, покашля се и извърна очи.

— Имам работа за теб утре, господин Рийзи.

— Каква, господарю?

— Ами... — Бочълайн си наля пак. — Уреди ни превоз. На запад, докъдето може да ни закара кораб.

Емансипор присви очи.

— Да, господарю. Да искам ли от Облър да върне от предплатеното?

— Не, остави го. Но искам да напуснем Молл до два дни. Възможно ли е?

— Сезонът се обръща, господарю. Мога да го гарантирам.

— Чудесно. А, и, господин Рийзи?

— Да, господарю?

— По-дискретно.

— Разбира се, господарю.

— Срещал ли си този сержант преди, господин Рийзи?

Емансипор кимна.

— Два пъти. Веднъж преди година, когато убиха работодателя ми, и след това когато убиха Балтро Търговеца.

Бочълайн кимна замислено.

— Изглежда проникателен мъж.

— Във всяко отношение, господарю. Известен е. Лично кралят заповядва сержант Гулд да води разследвания. Определени. Убийства предимно. Гулд никога не се е провалял.

— Разбирам, че той разследва нощния убиец, който плаши града ви.

— Да, сър, той е.

Бочълайн се усмихна.

— Е, в такъв случай смятам, че е в реда на нещата ние, като чужденци, да бъдем издирени и разпитани.

— Предполагам, господарю. — Рийзи се постара да го каже спокойно.

— Все пак — продължи Бочълайн, вперил очи във виното си в бокала, — аз съм частно лице и не обичам толкова официално... внимание. Оттук и решението ми да напуснем рано, господин Рийзи. Не бих желал ненужно да тревожим сержанта обаче.

— Няма да чуе нито дума, господарю.

— Чудесно. Сега лягай да спиш. Ще ми трябваш с бистър ум за задачите утре.

— Да, господарю. Благодаря, господарю.

Емансипор отиде до леглото и се изпъна на него. „Ненужно да тревожим Гулд. Разбира се. Кой, аз некромант? Моля ви се, сър. Ха!“ Беше изтощен, но не очакваше да спи добре. „Никак няма да е добре.“

Гулд влезе в „Кривогледия“ и спря в сумрака до вратата. Очите му веднага се насълзиха от гъстия тежък дим, напластен в тъпкания с

хора салон с нисък таван, и шумотевицата го заля като тъмна вълна.

Войникът, когото бе изпратил да проследи чужденеца, се измъкна от навалищата и се приближи.

— В дъното е, сър. Можем да го видим по-добре от тезгяха.

— Води — изръмжа Гулд.

Гласовете заглъхваха от двете им страни, докато вървяха към дългия хлътнал тезгях покрай едната стена, гласове, които отново се извисяваха зад тях с явно облекчение. „При Кривогледия“ се броеше за едно от най-долнопробните и съмнителни заведения в Печалния Молл. Ако беше поискал — и ако разполагаше с още трийсетина стражи, — Гулд можеше да арестува всички присъстващи, просто по принцип.

Стигнаха до тезгяха и младият войник се обърна и посочи към масите в дъното.

— Ето там, сър.

С гръб към задната стена седеше човек със сиво наметало с качулка, лицето не се виждаше в сенките. Сивото наметало, покриващо раменете, беше опърпано. От мястото на Гулд десният крак на мъжа се виждаше от коляното надолу, обут в мокасина, с голям ловен нож в кания, затегната на прасеца. Мършавите му дългопръсти ръце, загърнати около половницата, бяха загорели и нашарени с белези. На стената зад мъжа беше подпрян дълъг лък без тетива.

Намръщен, Гулд пристъпи напред, но ръката на войника го спря.

— Не той. Онзи там.

— Аха. — „Чудех се на внезапната промяна на облеклото...“ Чужденецът, когото бе забелязал на последните две сцени на убийство, седеше на съседната маса до мъжа с качулката. Беше все така в броня, седеше с гръб към салона и ядеше шумно — мляскането, пръхтенето и сумтенето му се чуваха дори през екнештата врява на гостите. — Изчакай тук, войник — нареди Гулд и тръгна към мъжа.

Някакъв местен седеше на масата с чужденеца и бърбореше:

— ... та си викам, на мене си де, викам си: „Ама туй не е моята къща! Поне не мисля, че е тя!“ Покривът, видиш ли, почваше някъде от кръста ми, а не че съм висок мъж, както виждаш. Тук ли беше при дъждовете? Преди две седмици? Порой! Както и да е, та какво стана? Ами, къщата да била вдигната върху гробница — нищо изненадващо тука, не и в Печалния Молл, нали? Но един канал да вземе да се запуши и водата си пробила друг път до морето — и точно през

могилата под нас! Цялото проклето нещо се смъкнало и понесло къщата надолу! И не стига това, ами и жена ми там, в леглото, и не сама! О, не! Не и скъпата ми неверница Мъли! Четири — преброих ги — четири проклети призрака вътре с нея. Дребни, разбира се — нищо повече не излиза от ония гробници, — но достатъчно силни да гъделичкат, щипят и опипват, малей, да видиш дали не се забавляваха хубаво със стенещата Мъли! А тя стене и моли за още! „Още! — вика. — Още!“

— Стига — изръмжа Гулд.

Местният вдигна глава и кимна.

— Ами и аз това рекох! Рекох...

— Млъкни! — срязва го сержантът. — Намери си друга маса. Веднага.

Чужденецът беше вдигнал глава при гласа на Гулд, но сега я наведе и продължи да яде.

— Тъ... — Местният стана и избута стола си назад. — Добре. Веднага. Чух ви, сержант Гулд — о, да, познавам ви. Виждам съм ви. Стотици пъти... не, нищо незаконно не съм правил, нищо, което можете да докажете поне...

— Разкарай се веднага — отсече Гулд, — или ще мина, без да доказвам нищо, и ще те хвърля в дранголника поне за две-три седмици.

— Махам се. Ето на, виждате, тръгвам си...

Гулд го изгледа, докато се изсулваше през тълпата. После въздъхна и бавно се отпусна на освобождения стол до чужденеца.

— Имам няколко въпроса към вас.

Чужденецът се оригна, изпръхтя и продължи да яде.

— Откъде сте? И защо по дяволите толкова ви интересуват убийствата?

Чужденецът изсумтя и поклати глава, все още без да поглежда Гулд.

— Просто разглеждам забележителностите, сержант — каза с груб акцент.

— Молл не е кой знае какво, но може да предложи повече от задни улички с разчленени трупове.

Мъжът помълча.

— Тъй ли?

— Освен ако, разбира се, вие не се занимавате с убийства.

Чужденецът взе останалото му парче хляб и го начупи в супата в паницата.

— И да правя това, сержант, не го правя по този начин.

— Ако това правите, какво търсите тук тогава? — отвърна Гулд.

— Минавам пътьом.

— Значи утре си заминавате.

Чужденецът сви рамене.

— Би могло.

— Къде сте отседнали?

Мъжът най-сетне се обърна към Гулд с широка усмивка.

— Онова войниче, дето го пратихте да ме следи, трябва да знае.

Сержантът присви очи.

— Той ми докладва редовно. Ако не ми се обади в определеното време, лично ще дойда да ви потърся.

— Както искате.

Гулд стана.

— Остана ви парче от хляба.

— За боговете.

— А ако не са гладни?

— Те винаги са гладни, сержант.

— Изглеждаш ужасно, Манси — каза Крийги ухилено, щом Емансипор се тръшна на стола. — Събли още ли те буди нощем, старче? — И намигна на Дъли, който седеше срещу него. — Мене ако питаш, прилича на жена, въ, с големи апетити...

— Да съм те питал? — изръмжа Емансипор и заби сърдит поглед в халбата си с тъмен ейл. — А и защо? Не че не го знам, нали?

— Знаеш го, разбира се! — съгласи се Дъли.

— Ей — рече Крийги и се дръпна назад, — не си хванал от оная краста, дето ви я донесоха гълъбите, нали?

— Не съм.

— Радвам се да го чуя — въздъхна Крийги. — Изкарах я веднъж. Ужасна работа. Боговете да не дават, ама страшно сърби...

— Стига за това — изръмжа Дъли.

Емансипор отпи, след което се наведе над масата.

— Трябва ми кораб. Да отплава тая нощ или утре.

Дъли повдигна вежди. Спогледа се с Крийги и двамата придърпаха столовете си по-близо.

— Ами, няма да е много трудно — измърмори Дъли.

— Прав е. — Крийги кимна. — Богат избор. Макар че зависи какво точно търсиш. Примерно, ако искаш нещо по-дискретно, „Барнсайдър“ не те оправя, щото там е капитан Пъмел, той е от честния сорт — кара по тефтера.

— А ако търсиш бърз и издръжлив — рече Дъли, — „Трофбъкет“ не ти трябва, щото плава лошо и капитан Търб дължи на половината лихвари в Молл, включително на Облър, тъй че не може да направи ремонтите.

— „Суормфлай“ може да е добър избор, но чух, че плъховете са прогонили целия проклет екипаж и не се знае дали ще се опитат да си го върнат. — Крийги се намръщи и поклати глава. — Може да не е толкова лесно, като си помислиш.

Дъли вдигна дебелия си показалец.

— Чакай малко. Има един. „Сънкърл.“

Крийги се задави с бирата и следващите няколко мига Емансипор и Дъли го гледаха как кашля и се дави — лицето му стана мораво, — докато най-сетне не се справи и не си пое дъх.

Емансипор се обърна към Дъли.

— „Сънкърл“ ли каза? Не знам за тоя...

— Дойде от Стратем — обясни Дъли и сви небрежно рамене. — Трябваше му малко ремонт тука. Ние с Крийги поразтоварихме малко и им пробутахме железни пирони на добра цена.

Крийги, вече съвзел се достатъчно, за да може да говори, се изкашля и рече:

— Да. Дъли е прав. Корабът изглежда добре и със сигурност е бърз. Капитанът е много кротък — Гуглата да ме вземе, целият екипаж са кротки, хрисими хора. „Сънкърл.“ Идеален за нуждите ти, Манси, каквито и да са ти нуждите. На Търговския док е, точно зад валяците.

Емансипор допи ейла си и стана. Беше уморен, мислите му сякаш плуваха зад гъста мъгла.

— Благодаря. Отивам право там. До скоро.

— До скоро, Манси, и няма защо. Ей, Събли извади ли късмет с алхимика?

„Странно, не помня да съм им казвал за това. Е, сигурно съм им казал. Крийги е изкуфял по най-малкото ни момче — естествена загриженост, предполагам. Просто е мил и грижлив човек, нали така.“

— Оправи се много добре — отвърна Емансипор. — Благодаря.

— Няма за какво, Манси. Радвам се да го чуя.

— И аз — добави Дъли. — До скоро, Манси.

Сержант Гулд сви в улица „Куклата“ — седемдесет и седем лъкатушещи крачки измъчена уличка, загърната в сянка. И толкова тясна, че в раменете му с неспокойно потракване и шумолене се отъркваха стотици дървени, костени, парцалени и пернати кукли, увиснали за шията от тераси на дюкяни на върви от косъм или водорасло. Очи от раковина или пък нарисувани сякаш го проследяваха, докато минаваше, все едно грозните чучела и марионетки бяха обладани от демони. Някои от тях бяха всъщност — Гулд го знаеше много добре. Улица „Куклата“ не влизаше в списъка му на любимите места за разходка в Печалния Молл. И да го следяха човешки очи, бяха скрити в студения сумрак на дюкяните.

За зла беда схлупеното дюкянче на Мърси Блекпъг се намираше в дъното на уличката, подпряно на стената на склад и с лице към изгърбения калдъръм. От издадената тераса висяха десетки грозни четинести кукли с уродливи лица, ухилени под кичурите мазна коса и с лъскави очи от оникс. Гулд присви очи към тях. Беше свинска кожа по-скоро, лошо оцавена и набръчкана.

„Гуглата само знае кой ги купува тези неща.“

Изпод балкона прозвуча дълбок мелодичен глас:

— Кукла за дребосъците ли ще купуваш? Всяко дете трябва да се плаши, а моите мъници са ужасни, нали?

Гулд се провря през редицата миниатюрни бесилки и попита намръщено:

— Къде е старицата?

Смуглото красиво лице, загърнато в кариран шал, се извърна и две изумително сини очи го изгледаха с любопитство.

— Старицата ли, войниче?

— Онази, за която казват, че държала този дюкян — отвърна Гулд. — Която продава тези кукли и други, също толкова гадни...

неща. Която се мярка на мястото на всяко убийство последните две седмици. Мърси Блекпъг.

Жената се изсмя гърлено.

— Аз съм Мърси Блекпъг. Сигурно питаш за сестра ми, Минси. Тя носи стоките ми на пазара.

— Сестра ти? Онази бабичка? За глупак ли ме взимаш?

Жената започна да пълни наргиле. Дългите ѝ пръсти напомниха на Гулд за морски змии.

— Различен стил на живот, уви — каза тя. — Минси не яде месо, нито риба. Само зеленчуци. И билки. Не пие алкохол. Не пуши дъранг, нито любимия ми ръждивец. Целомъдрена е, ранобудница, и си ляга по залез-слънце. Тича по скалната пътека чак до Жалостивия нос и обратно всеки ден, каквото и да е времето. Само с една година е по-голяма от мен. На трийсет и шест.

Блъвналият дим изпълни съборетината с мъгливи валма.

— Аз, от друга страна, гълтам всякаква поквара — продължи Мърси. — За голямо нейно възмущение. Все едно, скъпи, разбирам, че не си дошъл да опиташ от... стоките ми.

„Ще трябва да помисля за това. Проклятие, не се разсейвай!“

— Искам да знам какво е естеството на интереса на Минси към убийствата. Къде е тя?

— Сигурно на кейовете, досажда на моряците.

— За какво?

— Те са оскърбление към добрите нрави. Минси иска да ги превъзпита...

— Чакай, тя да не е жената, дето ходи да увещава краля всяка седмица?

— Същата. Сестра ми би се радвала да види Печалния Молл като бастион на непорочното и целомъдрено поведение. Пороците се наказват със смърт, разбира се. Този ръждивец е с ментова есенция, искаш ли да опиташ?

— Не. — „Не сега. По-късно може би. Да, по-късно...“ — Не, казах!

Сините ѝ очи се разшириха.

— Настоявах ли?

— Извинявай. Не, не си.

— Сестра ми сигурно посещава местопрестъпленията, за да печели съмишленици. Залага на страха, както можеш да се сетиш.

— Тогава защо те търпи? Толкова, че да се опитва да продава куклите ти на пазара?

Мърси се засмя.

— Точно ти трябва да знаеш, че кралските шипове рядко остават... без украса. Печалния Молл ражда престъпници по-бързо от плъховете, по-бързо, отколкото кралят може да ги беси дори.

Гулд погледна най-близката висяща от тавана кукла. „Не е свинска кожа значи.“

Мърси дръпна от мундщука и продължи:

— Кожата на престъпници. Сестра ми намира иронията за превъзходна.

Червата на сержанта се обърнаха и той зяпна жената втрещен.

Тя му отвърна с широка бяла усмивка, която сякаш го срязва отвътре.

— Най-вече роднини на покойниците са, клиентите ми имам предвид. Спомени за починалите. Кой може да обясни човешкия ум?

— Може да намина пак — измърмори Гулд и излезе.

— Щом казваш — засмя се тя. — До скоро, сержанте.

Той стъпи на улицата и се помъчи да озапти мислите си.

— Пази се от сестра ми, момче! — кресна старчески глас от сенките вдясно.

Гулд рязко се обърна.

Сбръчканото лице на Минси му се хилеше мрачно между две обесени кукли. Малко зъби й бяха останали, изтъркани на жълти пънчета.

— Тя ще те умори! — изхъхри вещицата. — Тя е яма! Въртоп от поквара! Съблазнителка. Знае най-тайните гнезда на порока в Молл — няма да повярваш докде стигат деловите й интереси!

Гулд присви очи.

— Гнезда на порока ли каза? Каж ми, Минси, дали няма да знае и подробности кой посещава такива места?

— Всичко знае тя, злата ми сестра! Освен как да се грижи за себе си! Лошо здраве я чака, още невидимо засега, но е сигурно като Качулатия! Скоро ще види тя! Скоро, освен ако не се поправи!

Сержантът огледа улицата. „Няма причина да го отлагам, нали? Никаква. Трябва да разпитам Мърси. Подробно. Може да отнеме часове, но няма как.“

— Не се поддавай! — изсъска му Минси.

Гробница „Могилата“ беше най-голямата и единствената обрасла с трева гробница в Печалния Молл. Беше разровена и опоскана от незапомнени времена и притежаваше уникалното качество да не притежава нищо. Камъни, пясък и глинени чирепи бяха единственото, което изравяха безбройните плячкаджии и антиквари.

Гулд намери двамата видни ловци на плъхове в града да похапват на открито горе на Могилата. Бяха си наклали огън, на който печеха одрани плъхове. Отстрани чакаше прашна бутилка с хубаво вино и глинена делва със запечатан капак.

Бирклас Пунт и Бладър Роу не бяха особено типични сред професионалните ловци на плъхове в Молл. Все пак сержантът се възползваше от време на време от огромното им знание за всяко възобразимо кътче в подземния свят на града и ги смяташе за достатъчно ценни, за да търпи странностите им.

— Какъв сериозен поглед! — подхвърли Бирклас и махна широко с омазнени пръсти, докато Гулд се изкачваше по могилата. — Чудя се, защо тъй често виждаме незнатните да се шляят унило, обременени със *сериозността* на окаяната си съдба? Не е ли тогаз единствената задача на чистокръвните граждани на прелестния Молл да си прекарват дните — че и нощите — с искрено небрежие?

— А какво толкова й е чистото на твоята кръв, Пунт? — изсумтя Гулд, щом стигна до двамата.

— Изключителната цел, бедни ми сержанте, е най-прочистващото от всички усилия. Вижте тук, пред вас, прелюбезния мен, а отстрани до мен — него. Ние двамата сме *най-изключителни*.

Двамата бяха облечени в дрипи, ако не се брояха големите широки кожени шапки — на Бирклас боядисана в избеляло от слънцето морскосиньо, а на Бладър — в петнисто жълто. Безброй плъши опашки висяха от коланите им от връв, а около китките и глезените им имаше още плъши опашки, навързани изкусно на плитки.

Бладър Роу посегна към делвата и отвори капака с оцапаната си с кръв кама.

— Идвате тофно навреме, фержант. Плъховете фа пофти опефени, а мънинките в фаламура фа идеалното меве. Моля, нафтанете фе до наф.

— А аз — добави Бирклас — ще наля от винцето, докато партньорът ми ни извади от мезенцето.

Оцетът беше направил голите плъхчета по-розови от естественото, детайл, който странно подсили ужаса на Гулд, докато гледаше как Бладър извади едно, лапна го и измляска.

— Чудесно начало — отбеляза Бирклас. — Белят се като стриди, сигурно доказателство за културна порода.

Гулд се намръщи.

— Културна порода? За Бладър ли говориш, или за плъховете?

— О, колко фмешно, фержант — изфъфли Бладър Роу. — Хапнете ф наф, моля.

— Благодаря. Вече ядох.

Бирклас се обърна към партньора си.

— Не можеш ли да схванеш, приятелю, че сержант Гулд е в силно душевно неразположение? Ужасни убийства всяка нощ! Камбаните ехтят! Плъховете щъкат насам-натам и дори Бялата грива се крие в най-дълбокото си заливче. Мда, нещо мръсно дебне из прелестния Молл, а тук при нас е главният му ловец, дошъл при нас поради нужда от помощ.

— Определено фъм в тefение ва тежкия хал на фержанта. Ихках фамо да бъда любевен!

— Стига спорове за учтивост — изръмжа сержантът. — Чувал съм ви да споменавате сто пъти за Бялата грива и искам да знам, веднъж и завинаги, той наистина ли съществува?

— Псолютно!

— Неоспоримо, сержант.

Гулд впи очи в Бирклас.

— И е соултейкън?

— Аха. Невзрачен човечец, в тази си форма. Но щом се превъплъти, е най-ужасният плъх. Умен и зъл тиран, Владетел на Косматото кралство, Убиец на всички поборници, Лъстител на Най-висшата...

— Да, да, всичко това, знам. И казваш, че се крие от нашия убиец?

— Дълбоко-дълбоко, сержант. Тръпне...

— Разбирам. Мога ли да допусна тогава, че Бялата грива е срещнал този убиец?

Бирклас сви рамене.

— Може би. По-скоро вестоносците му, или стражите му по ъглите, или надничащите му от покривите...

— Но не и дегуфтаторите на франата му — намеси се Бладър.

— Не — съгласи се сериозно Бирклас. — Дегустаторите му със сигурност не. Бладър, а дегустаторите му как са?

Бладър Роу обърна шишовете в жарта.

— Готови фпоред мен.

— Чудесно! Е, сержант, можем ли да ти помогнем с още нещо?

— Може би. Принцесата и Лордсън Хум?

Бирклас повдигна вежди.

— О, драги, това не е разговор за на маса...

Гулд седна на тревата.

— Мога да почакам.

Кулата на Мъртвия Секаранд заскърца под напора на духащия откъм брега вятър, който се беше усилил след като слънцето се скри, и Гулд загърна наметалото около раменете си. Студено му беше повече от умора, отколкото от вятъра. Дневната пелена пушек долу се беше разсеяла. Светлини от маслени лампи и свещи бяха изпъстрили като разкаляни звезди жилищните сгради в жалко смъртно отражение на настръхналото нощно небе.

Гулд чу шумолене по стълбището, а след това и запъхтяното дишане на Стул Офан.

— Кълна се в неспокойния сън на Бърн, Гулд — изпъшка старецът, щом се качи на платформата. — Една проста среща на ъгъла на някоя улица щеше да е за предпочитане.

Сержантът се подпря на един зъбец и погледна надолу към пристанищния квартал.

— Май го докопах, Стул.

— Сигурен ли си? Кога ще направиш ареста?

— Този детайл не съм го уточнил още. Дали съм сигурен? Е, стомахът ми още е стегнат — пропуснал съм нещо, но то все пак май ще сочи към същия човек, щом разплета възела.

— Какво искаш от мен?

Гулд се обърна. Стул Офан стоеше близо до капака и бършеше челото си с копринена кърпа. Магът сви немощно рамене.

— Не съм много добър с височините, сержант. Ще ми простиш, ако остана тук, макар че с нищо не ми помага, както се люлее цялата сграда.

Гулд отвори уста да каже нещо, но се намръщи и рече:

— Та ти живееш в проклета кула!

Офан отново сви рамене.

— Ами... очаква се от мен. Нали? Но живея предимно на долния етаж.

Сержантът го изглежда замислено, после въздъхна.

— Мислех за кучетата. Ония, дето ги пратих по следите след убийството на Лордсън Хум. Мъж, може би двама мъже — един воин или ветеран — другият неизяснен. И женска миризма също, или две жени, или нито една...

— Щом кучетата са заподскачали на женска миризма, Гулд, как може да не е имало нито една?

— Хубав въпрос. Би ли се опитал да отговориш? Преди това да ти кажа, че *имаше* жена, която избяга от мястото на убийството същата нощ, но не тя е убиецът.

Стул Офан се намръщи. Попи отново челото си.

— Не разбирам.

Гулд отвърна с гримаса:

— Спомни си за собствените си открития, маг. И за колебанията си. Отговори ми следното: мъж, който не е мъж, и би могъл да се сбърка с жена — ако разследването е с магия — или дори ако куче открие миризмата. Допусни, че усилията ти да разкриеш пола на убиеца *не са* били объркани — че както и с кучетата, отговорът ти е бил верен. Как би могло да стане това?

— Мъж, който не е мъж? Сбъркан с жена, дори от кучета? Сержант, не може да се извади отговор от такова объркване. Били сме нарочно подведени...

— Не. Било е по-скоро въпрос на безразличие от страна на убиеца — от предишен опит, че такива опити за засичане неизбежно се объркат. Като демонска гатанка, Стул Офан. Отговорът е твърде прост. Не мисли чак толкова.

Магът се намръщи.

— Подиграваш ми се, Гулд.

Гулд отново се обърна и се загледа към града долу.

— Каква би била дирята на един евнух, Стул Офан?

Чу как мъжът зад него изсъска през зъби.

— Прав си, сержант. Демонска гатанка, наистина. Намерил си убиеца.

— Знам кой е — поправи го Гулд. — Не съм го *намерил*. — Загледа се с присвити очи към благородническия квартал.

— Но мисля, че някой друг го е направил. Възелът започва да се разплита.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че тя е на ход — каза Гулд, загледан как фенер след фенер светваха по върховете на покривите, всеки бележещ пътя, поет от единствената загадка, останала в тази игра. Сержантът бързо се обърна и затича към стълбището. — Прибирай се вкъщи, маг. Нощната работа започва не на шега.

Беше направил разпитите си след аудиенцията си с краля. Беше задал достатъчно въпроси, прилагайки подходящия натиск където се наложеше и беше извлякъл достатъчно подробности, за да сглоби нещата. Гадните пристрастия на Лордсън Хум включваха жажда за кръв, прилагането на болка. Точно това беше привлякло него и принцеса Шарн един към друг. Точно това бе направило — както за лорда, така и за Селжур — съюза непривлекателен. Адски плашещ всъщност.

Последната нощ не беше имало придворна слугиня с нея, защото момичето вече е било отпратено по дирята на убиеца. Хуми се беше оказал просто новак в тези извратени изкуства, свързани с плът и болка. Убиецът беше показал на принцесата докъде точно би могло да стигнат нещата. Обещание, докоснало тръпнещите устни на Шарн — и сега тя жадуваше за още.

Придворната слугиня си беше свършила работата добре. Човекът на Гулд беше донесъл за връщането ѝ на разсъмване. И сега тя и принцесата бяха тръгнали и щяха да доведат Гулд и хората му до плячката им.

Излезе през зейналата врата на кулата и бързо закрачи по улиците. Шарн правеше ужасна грешка. Последното, което искаше Гулд, беше да пристигне твърде късно — макар че това щеше да донесе послание на краля: „Пречите на разследването ми на ваш риск, ваше величество. Трябваше да ми разрешите да я разпитам.“ Но удовлетворението от това не заслужаваше живота на една млада жена. По-вероятно живота на две млади жени, тъй като придворната прислужница сигурно щеше да сподели съдбата на Шарн.

Беше хванал маршрута им от низа светлини, вдигнати от хората му, и се надяваше, че е пристигнал няколко минути предварително при входа на уличката, излизаща на Рибарския площад. Разбита и отчасти хлътнала гробница бележеше входа.

Площадът беше празен с черния стълб в центъра, без нищо на него освен плющящата обява, все още неприбрана от Бочълайн. На върха на стълба бе кацнала врана, заспала, поклащаше се от поривите на соления вятър. Улично псе мина по калдъръма и се сви до фонтана на Бери. Гулд, скрит в сенките, бавно измъкна дългия си меч. Трескаво се надяваше отделението му да е останало по дирята, която трябваше да са засекли извън двореца.

Оставаше само един неразплетен възел. Евнухът бе успял да напусне „Злочестия“ невидим. Имаше магии, с които можеше да се постигне това, разбира се. Възможност, която притесняваше Гулд.

Вцепени се, като видя загърната в наметало жена да идва от улицата вдясно от него. „Слугинята. По дяволите, какво храбро момиче!“ Видя как предпазливо се доближи до дървения стълб в центъра на площада. „За да го чака там? Това е безсмислено — не мога да си представя, че момичето е говорило с евнуха — достатъчно е да е разкрила дневното му скривалище. Не, това е напълно безсмислено.“ Помисли да извика, да затича натам, но остана неподвижен зад могилката, понеже се появи втора фигура в наметало — принцесата, тръгнала след слугинята с небрежни, изумително уверени крачки.

Слугинята беше спряла пред стълба и сякаш го измерваше с поглед, все едно се канеше да се просне в молитвена поза пред него.

Враната на върха на стълба се размърда.

Очите на Гулд се разшириха, щом го осъзна. Отвори уста, за да изреве предупредително — и тогава нещо твърдо и тежко се стовари в черепа му. Гулд изохка и се преви, за да надвие вълните от мрак. Някъде отблизо — и в същото време сякаш от огромна далечина — чу как нечий дълбок глас изшепна:

— Извинения, сержант. Този е само единият, а ги искам и двамата. Трябва да изчакаме. Трябва ни кръвта, защото само тогава Корбал Броуч ще е уязвим — достатъчно, за да повикаме помощ. И тогава дългият ми лов свършва...

Гулд не можа да окаже съпротива, щом мъжът до него, огромен, тъмен и с броня — *чужденецът с ятагана* — измъкна меча от изтръпналите му пръсти. На лявата му ръка бе положен тежък железен арбалет, със заредена, покрита с руни метална стрела.

— Не се безпокой — прошепна мъжът с ужасяващо варварски акцент. — Ще си получиш каквото остане от двамата, достатъчно, за да утолиш тълпата. Но сега ме остави да си свърша работата. Нямах представа пред какво си се изправил — бъди благодарен за това.

Гулд успя някак да вдигне глава. Всичко пред очите му се въртеше и той едва можа да различи какво става при стълба. Враната беше разперила криле, след това се понесе надолу към слугинята. После всичко се замъгли, лъхна студена вълна и враната се превърна в мъж: огромен, с ризница и плешив, който изгледа отгоре слугинята. Тя каза нещо и в отговор той се изкиска. Вдигна ръка, направи лек жест и момичето се огъна на две, захъхри, а след това се свлече безсилно и се просна на калдъръма. По камъните плисна кръв.

Принцеса Шарн ахна, изпаднала сякаш в екстаз.

Евнухът бавно закрачи към нея.

Ловецът до Гулд вдигна оръжието си и се прицели внимателно.

— Стреляй — успя да изсъска Гулд. — Стреляй, проклет да си!

Чу някакъв скърцащ звук откъм него, обърна се и видя лицето му, потъмняло сякаш под огромно напрежение.

— В името на Качулатия, какво ти става?

Гулд понечи да се изправи, но болката, която прониза главата му, беше непоносима. Успя само да зяпне, осъзнал какво става, докато ловецът се напрягаше с цялата си мощ и не можеше да помръдне нито мускул.

Зад тях проговори хладен спокоен глас.

— Стек Маринд, упорит си, нали? Можеш да се бориш колкото искаш, но те уверявам, демонът, който те държи здраво, упражнява много по-скромно усилие. Богове — продължи Бочълайн, докато ги заобикаляше, — какъв напразно похабен живот е тази безумна гонитба. Колко години минаха от онова нещастно кръстосване на пътищата ни? Твърде много. Съветвам те да се оттеглиш и да си благодарен, че отново пощадих живота ти — но, добавям, за последен път. Не милост спира ръцете ми, сър, а безразличие, уви. В края на краищата ти си само една дребна досада. Е... — Замълча, а след това извика на евнуха, докато чудовището започваше магическия жест на смърт към принцесата. — Корбал Броуч! Остави тази млада дама, стари приятелю. Горката ѝ слугиня ще стигне за тази нощ, нали?

Корбал Броуч се поколеба, а после кривна глава към Бочълайн.

— Два пъти е докосната тази, Бочълайн — заговори с писклив тънък глас. — Беше моя предната нощ, но лишен бях, аз, смиреният слуга на живота.

— Дръпването на Дамата значи — отвърна небрежно Бочълайн и закрачи към приятеля си. — Признай ѝ го.

Евнухът се намуси.

— Пак ли ще ме лишиш от раждане, Бочълайн?

— Мисля, че роди достатъчно засега — отвърна мъжът. — Освен това надуших ускоряване на събитията, тъй че пратих слугата ни до кейовете — след като натрапих дълга дрямка на ефрейтора пред „Злочестия“, разбира се. Все едно, в момента за нас се харчи голяма сума, тъй че заминаването ни е неизбежно.

— Но, Бочълайн — заговори тихо Корбал Броуч, — всички, които се доближиха до дирята ми, са събрани тук. Можем да ги накараме всички да замълчат и градът ще си остане наш за още много седмици. Дори за отделението на сержанта можем да се погрижим — кой може вече да затрудни усилията ни? Убиваме сержанта, убиваме Стек Маринд, принцесата, и хоп — отново сме си като у дома.

— В град, хвърлен в бесен хаос. — Бочълайн поклати глава. — Смъртта на Стек няма да е наше дело тази нощ, Корбал. Той ще живее още много години, за жалост. Колкото до сержанта, признавам, че изпитвам респект заради една голяма закана — ако принцесата умре тази нощ...

— Тогава го убий. Лесно се решава.

— Не толкова — отвърна вежливо Бочълайн. — Преди по-малко от час Смъртният меч Тулгорд Вайс даде кръвна клетва, осветена от Висшите жрици на Сестрите. Изглежда, антуражът ни от преследвачи е нараснал с един и също като Стек Маринд, зареденият от богиня глупак няма да се примири в лова си. Тъй че да не добавяме и сержант Гулд в списъка. Смъртният меч, окървавен от Сестрите, в момента надвива преградите ми и се приближава.

— Убий го.

Бочълайн поклати глава.

— По-добре да изчакаме година-две, докато ритуалът донякъде се изчерпа. Нямам желание да си цапам дрехите. — Обърна се, щом от другия край на улицата се чу ек на конски копита. — Ох, май бездруго вече много се задържахме...

Тулгорд Вайс беше пробил през преградите. Гръмовният тътен на бойния му кон бързо се приближи от другата страна на схлупената гробница, издигнала се като малък хълм преди улицата да се влее в площада.

Бочълайн въздъхна.

— Внезапният дар на мощ на Смъртния меч е толкова... мощен. — Вдигна ръка. — Уви, забравил е да благослови и коня си. — Последва жест. От другата страна на могилата се чу зверски крясък, а след това грохот, последван от стържене и скрибуцане. Камъните на могилата сякаш за миг се издуха на светлината на факлите, след което отново се наместиха сред пелена от прах. — Ще мине известно време — каза Бочълайн, — докато Смъртният меч се съвземе, в смисъл достатъчно, за да измъкне главата и раменете си от гробницата. — Обърна се вихрено към Корбал Броуч. — Приятелю, прекалихме с гостоприемството. Слугата ни дава парите, багажа ни го откарват на транспорта ни. Време е, Корбал. Трябва да тръгваме.

В този момент нещо бяло и голямо колкото дебела котка изхвърча от разбитата гробница.

— О, това ми хареса — измърмори Бочълайн, щом го видя, и направи нов жест.

Призрачен демон се извиси, изгърбен и огромен на пътя на белия плъх. Плъхът — „Бялата грива — досети се Гулд, — той трябва да е!“

— успя да издаде жалък писък, преди да изчезне в зъбатата демонска паст.

— Изплюй го! Веднага! — ревна Бочълайн и пристъпи напред.

Демонът потръпна и отпусна рамене.

— Плюй!

Демонът изплю смачкана, оцапана в червено буца козина, която подскочи веднъж на камъните и замря.

— Корбал, прегледай нещастния соултейкън, ако обичаш.

Евнухът подуши към плъха и вдигна рамене.

— Ще живее.

— Чудесно. — Бочълайн отново заговори на демона: — Имаш късмет, Кенил'ра. Сега вземи нещастното същество и се върни в сандъка ми...

— Не толков бърво! — извика някой отстрани.

Гулд успя да извърне глава и видя Бладър Роу и Бирклас Пунт: стояха отгатак фонтана, придърпали шапките над челата си. Бяха се подпрели на куките си за плъхове с дългите дръжки.

— А вие пък кои сте? — попита учудено Бочълайн.

— Убий ги — изхленчи Корбал Броуч. — Не ми харесват. Изнервят ме.

— Стой спокоен, приятелю — усмири го Бочълайн. — Макар да споделям притеснението ти, сигурен съм, че може да се спогодим любезно.

Гулд зяпна двамата мъже с широките шапки. „Но те са само ловци на плъхове — защо е това безпокойство?“

Бирклас гледаше демона Кенил'ра с отвращение.

— Ужасно привидение, марш оттук!

Демонът се сви, потрепери и изчезна.

На калдъръма Бялата грива изведнъж вдигна глава, огледа се и заситни към сенките.

— Това беше неучтиво — възрази Бочълайн. — Не обичам слугите ми да бъдат освобождавани от друг освен мен.

Бирклас сви рамене.

— Молл може наистина да е скромен град, чародеецо, но само външно. Има си своите игри и играчите си, и обичаме нещата такива, каквито са. Ти и некромантският ти приятел... разстроихте нещата.

— Нефта, които не обифат да ги рафтройват — добави Бладър.

— Миришат на гробница — рече Корбал Броуч.

Бочълайн кимна замислено.

— Миришат, да. И все пак гробниците на този град са толкова... незначителни... не мога да си представя...

— Преградите не са вечни — измърмори Бирклас. — Макар че ще ви призная, отне ни известно време, докато стигнем от Могилата. И се оказа, че сме изпреварени от почти всеки ефикасен дух, погребан някога в по-малките гробници. Използваха плъхове, виждате ли. Бладър и аз обаче — не. Все едно, достатъчно с всичко това. Смятайте се за изгонени от Печалния Молл.

Бочълайн вдигна рамене.

— Приемливо. Бездруго тъкмо си тръгвахме.

— Добре. — Бладър се усмихна.

Гулд се посъвзе, подпря се на стената и се изправи.

— Проклет да си, Бочълайн...

Чародеят го изгледа изненадано.

— Това пък защо, сержант?

— Хората ми. Това ти спечели моята кръвна клетва...

— Глупости. Те не са убити. Скиторят объркани. Нищо повече. Заклевам ти се.

— Ако лъжеш, маг, по-добре ме убий сега, защото...

— Не лъжа, сержант. И доказателството за това е във факта, че те оставям да живееш.

— Истината казва — увери го Бирклас. — Както намекнах преди малко, повече няма да търпим.

Бочълайн отпусна ръка на рамото на Корбал Броуч.

— Да си ходим, приятелю. Можем да намерим добрия ни слуга на кейовете.

Полузаслепен от болката, Гулд загледа след двамата отдалечаващи се мъже.

Принцеса Шарн също сякаш беше дошла на себе си. Лицето ѝ беше бяло като луната.

— Той искаше да ме убие! — изсъска гневно тя.

— Той е един проклет евнух — каза Гулд. — Какъв чар можеше да му предложиш? Та той дори няма нужда да се бръсне.

Стек Маринд изохка, а после рухна на калдъръма и арбалетът му издрънча, но без да стреля. Гулд се обърна към него и видя, че е

изпаднал в несвяст. Усмиваше се глуповато.

Бирклас Пунт и Бладър Роу докоснаха елегантно с пръсти шапките си в поздрав към Гулд и закрачиха небрежно по пътя си.

Сержантът се отдръпна от стената, залитна, но успя да се задържи на крака. Кръв беше потекла по шията му. Чу далечни гласове. Хората му най-после идваха. Гулд въздъхна и очите му се спряха на слугинята. Тялото ѝ лежеше сред локва кръв. Улично псе затича целеустремено към нея. Стомахът на сержанта се обърна.

— Лудост! — прошепна той. — Пълна лудост!

От сенките в уличката някой изсъска и хриплив старчески глас извика:

— Видя ли докъде води живот в поквара?!

Емансипор Рийзи се събуди скапан от умора и се усети, че е зяпнал четирите пътни сандъка, стегнати на стената пред него. Заля го скърцане и скрибуцане, а нарът, на който лежеше, заподскача и се залюшка под него.

„Сънкърл". А, да. Гуглата да ме вземе, каква ужасна нощ!"

Бавно се надигна. Корабът се издигаше и пропадеше — намираха се в Пропадите, отвъд залива на Молл и в протока Десятъка. Въздухът в тясната каюта беше горещ и влажен. „Едва ми остана време да я известя. Тя ще се оправи, може би дори ще изпита облекчение, след като се поуспокои.“ Огледа се. Другите два нара бяха празни.

Емансипор погледна ядосано сандъците. „Проклятие, колко тежки бяха. За малко да счупят оста на колата.“ Разбира се, във втория сандък на Бочълайн имаше увито в плат огромно парче шиста — човекът го беше извадил и поставил на пода. На плоската ѝ повърхност имаше изкусно гравирана шарка. Той примига към нея и се намръщи. Изведнъж си спомни, че беше имало някакъв звук, звук достатъчно странен, за да го събуди. Нещо пляскаше в един от сандъците на Корбал Броуч. Нещо се беше разхлабило.

Емансипор се надигна, развърза ремъците и огледа ключалката. Ключът беше пъхнат. Превъртя го и отвори тежкия капак.

Нямаше думи, с които да опише ужаса, който видя вътре. Задавен, Емансипор затръшна капака и ръцете му зашариха нервно, докато намести задържащите ремъци.

Каютата изведнъж се оказа много малка. Трябваше му въздух. Трябваше... да се махне оттук.

Залитна към вратата, после навън и нагоре по изтърканите дървени стъпала. Озова се на средата на кораба. Бочълайн стоеше близо до носа, видимо непритеснен от люшкането и скърцането на „Сънкърл“. Моряците от екипажа щъкаха по палубата покрай некроманта.

Зяпнал като риба на сухо, Емансипор се добра до Бочълайн.

— Изглеждаш излинял, господин Рийзи — отбеляза магът. — Разполагам с няколко ефикасни тинктури...

Емансипор поклати глава и се подпря задъхан на перилото.

— Бях останал с убеждението — продължи Бочълайн, — че не си податлив на морска болест, господин Рийзи.

— Ъх, само първия ден, господарю. Скоро ще си стъпя на краката.

— Аа, разбирам. Разгледа ли изделието ми?

Емансипор пребледня.

— Плочата, господин Рийзи.

— О, да, господарю.

— Угаждам на Корбал в непрестанните му усилия да ражда — каза Бочълайн. — Ето защо изобретявам... платформи, така да се каже. Вписаният кръг съхранява, а ако се наложи, осигурява подхранване. И в тези занимания винаги научавам нещо ново. Тъй че всички сме възнаградени. Добре ли си, господин Рийзи?

Но Емансипор не отговори. Взираше се, без да вижда, в издуващите се сиви вълни, които напиреха като стена към него с всяко пропадане на носа, и трепереше, без да усеща грохота, пронизващ корабния корпус. „Да ражда? О, боговете да не дават дано!“ Онова, което лежеше в сандъка, наблъскано вътре, тръпнещо и гърчещо се, защити един за друг органи, всеки от които жив и несъмнено държащи души в себе си, в мъчителен затвор, от който не беше възможно никакво спасение — онова, което живееше в сандъка на Корбал Броуч... само един изкривен до безумие ум можеше да смята такова... *чудовищно нещо* за дете. Мечтите на евнуха за „раждане“ носеха само кошмари.

— Не мислиш ли, че този свеж, чист въздух съживява човешкия дух? — каза Бочълайн и вдиша дълбоко. — Винаги се чувствам...

обновен, щом отново започнем странстването си, нашите проучвания на този свят. Добра е отстъпката, която договорихме с Бурните ездаци. Превозът по море не би трябвало да струва повече от кана или две кръв — всички можем да се съгласим с това, убеден съм. Прочие, господин Рийзи, позволи ми да се заема с лечението на тази твоя неприятна болест. При предишните ми занимания с дисекция и вивисекция установих, че причината за заболяването се намира, представяш ли си, вътре в ушите. Като алхимик с известни умения имам известна дарба да се справя с тази чувствителност, от която страдаш. Уверявам те, че...

„О, Събли...“

— Дневната светлина е възхитителна, нали, господин Рийзи? Боговете знаят колко малко виждам от нея. О, ето го и Корбал...

Емансипор се обърна натам, където сочеше Бочълайн. И там, по пенливата дيريا на кораба, сред десетина кръжащи чайки летеше самотна врана. Черната птица се гмуркаше и приплъзваше на вятъра като откъснато парче мрак.

— Неуморен е, милият — отрони Бочълайн и се усмихна обичливо.

„Неуморен. О!“

— Трябва да те предупредя, господин Рийзи. Надуших нещо нередно с този кораб. Тази дама, капитанът му, изглежда, не е склонна да сподели детайли за крайната ни цел, а и тази странност с пироните, господин Рийзи. Пироните, които държат този кораб цял...

Продължи, но Емансипор престана да го слуша. „Крайната ни цел? Проклет да си, Бочълайн — каза на запад, докъдето стига някой. Тъй че направих каквото каза. А сега, сега съм... в капана.“ Отвъд протока Десятъка беше открито море и се простираше... „Безкрайно, в името на проклетите богове, безкрайно, Бочълайн! Онова там е океанът, проклятие!“

— Господин Рийзи?

— А?

— Очакваш ли пътуването ни да продължи прекалено дълго?

„Вечно, кучи син такъв.“

— Месеци — отрони той, стиснал зъби.

— Олеле. Това може да се окаже... неприятно. Заради пироните, разбираш ли, господин Рийзи... може да повлияят на вписания ми

кръг. Както споменах, желязото е придобило странно свойство, по някакъв мистериозен начин. Притеснението ми е, че детето на Корбал като нищо би могло да се измъкне на свобода...

Емансипор стисна зъби още по-силно. Усети как един зъб се строши.

А после смехът му изригна толкова гръмък, че подплаши чайките. Дивият им отекващ грак секна изведнъж. Моряците се развикаха. Емансипор се смъкна на колене, не можеше да спре да се смее.

— Жалко — измърмори Бочълайн. — Нямах представа, че чайките горят толкова лесно. Корбал не обича силни шумове, господин Рийзи. Искрено се надявам, че ще успееш да спреш смеха си, и то скоро. Колкото може по-скоро, господин Рийзи. Корбал изглежда възбуден. Много възбуден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.